

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 139

פרשת ויצא

שנת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון
עולם**

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

גלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דערתיךא

לאתנגליא

לערתיךא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האודות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת וַיֵּצֵא

"וַיֵּלֶךְ שָׁם בִּי בַּא הַשָּׁמַשׁ, וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשָּׂם מִרְאֲשֵׁיתוֹ, וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא וְגו'." וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שָׁם מִרְאֲשֵׁיתוֹ (בְּרֵאשִׁית כח, יא-יח)

א.

(ח"א סא, ז)

וְזֶהוּ בְּחִינַת מַה שְּׁנוֹסְעִין עַל 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' לְצַדִּיקִים. כִּי 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' הוּא 'יוֹמָא-דְּדִינָא' שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד בָּא עִם קִדְשָׁתוֹ וְצִמְצוּמֵי אֵל הַצַּדִּיק-הַדּוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשֵׁי-קִדְשִׁים', בְּחִינַת 'אֶבֶן שְׁתִּיָּה'.

בְּבְחִינַת (שְׁמוּאֵל-א ב, ח): "כִּי לֵה' מְצָקֵי אֶרֶץ וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבְל" - שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים שֶׁעֲלֵיהֶם נִשְׁתַּת הָעוֹלָם. וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִמְתָּקִים כָּל הַדֵּינִים, עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'אֶבֶן-שְׁתִּיָּה'.

וְזֶה בְּחִינַת "אֲבְנֵי יַעֲקֹב" (בְּרֵאשִׁית כח, יא), "שְׁנֹכְלָלוּ כָּלֶם" (חֲלִין צא: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה סח, יא) "בְּתוֹךְ אֶבֶן-שְׁתִּיָּה" (זֶהר נח עב. וַיְחִי רֵלֵא).

כִּי הַנְּפֹשׁוֹת הֵם בְּחִינַת 'אֲבָנִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (אִיכָה ד, א): "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבְנֵי קִדְשׁ". וְכָלֶם בָּאִים וְנִכְלָלִים בְּתוֹךְ הַצַּדִּיק-הַדּוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֶבֶן-שְׁתִּיָּה' - וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִמְתָּקִים כָּל הַצִּמְצוּמִים.

ב.

(ח"ב עט - רֵאשִׁי-פָּרְקִים' שֶׁל רַבְּנּוּ ז"ל, עִם בְּאוּר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל)

"וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֶלְקֶיךָ וְשָׁמַעַתָּ בְּקוֹלִי" (דְּבָרִים ד, ל; ל, ב). "יִצְחָק בֶּן אֲבָרָהִם"

(בְּרֵאשִׁית כח, יט) זְמַן נִתְאַחַד. "אֲבָרָהִם אֲהַבִּי" (ישַׁעְיָה מא, ח). "בְּעֵינָיו כְּיָמִים אֲחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ" (בְּרֵאשִׁית כט, כ). "וַיִּשָּׂא יָשׁוּב בְּנֵךְ" (ישַׁעְיָה ז, ג). "אִם תִּשׁוּב וְאֲשִׁיבֶךָ לְפָנַי תַּעֲמֹד" (יִרְמְיָה טו, יט). "כִּי בָא הַשָּׁמַשׁ" (בְּרֵאשִׁית כח, יא). נִתְקַצֵּר הַזְּמַן. "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם" (שָׁם). "יִשׁ כ"ב" [אוֹתוֹת] (זֶהר פִּנְחָס רלח. תְּקוּנֵי-זֶהר לז. קלב:). "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ" (הוֹשַׁע יד, ג). "מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם" (בְּרֵאשִׁית שָׁם), אֲבָנִים אוֹתוֹת (סֵפֶר יִצִּירָה). "מִרְאֲשֵׁיתוֹ" (בְּרֵאשִׁית שָׁם), מִחֲשָׁבָה מְבָרַר הַכֹּל.

כָּל-זֶה מֵצֵאֵנוּ מִכְּתַב-יַד רַבְּנּוּ ז"ל (הַעֲתִקְנוּ רַק הַשִּׁיכִים לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעָה, וְעוֹד קִצָּת) וְכוּ', כְּתִבָּם בְּדֶרֶךְ 'רֵאשִׁי-פָּרְקִים' בְּרַמְזוֹ בְּעֵלְמָא לְזַפְרוֹן וְכוּ' - מַה שֶּׁאֲפָשָׁר לְהַבִּין מְעַט עַל-פִּי הַהַקְדָּמָה שֶׁהַבְּנָתִי מִדְּבָרָיו, אֲמַרְתִּי לְבָאָר מַה שֶּׁבִּיָּדֵי וְכוּ'.

וְהִנֵּה מַה שֶׁהַאִיר הַשֵּׁם עֵינַי הוּא: כִּי רַבְּנּוּ ז"ל רוֹצֵה לְגַלוֹת: שֶׁ'תְּשׁוּבָה' וּבְחִינַת 'לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן', דְּהֵינּוּ 'בְּטוֹלֵ-הַזְּמַנִּים', הֵם בְּחִינַת אַחַת, וְעַל-יַדֵּי-זֶה זוֹכִין לְשִׁמְעַת הַקּוֹל דְּקִדְשָׁה, וְלִהְיוֹת הַקּוֹל דְּסִטְרָא-אַחְרָא.

וְכֵן מְבָאָר בְּהַאֲלָף-בֵּית הַחֲדָשׁ (סֵפֶר-הַמְּדוּת, תְּשׁוּבָה א): "יּוֹם שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה הוּא לְמַעַלָּה-מִהַזְּמַן, וּמַעַלָּה כָּל הַיָּמִים לְמַעַלָּה-מִהַזְּמַן".

נִמְצָא מְבָאָר: שֶׁ'תְּשׁוּבָה' הוּא 'לְמַעַלָּה-מִהַזְּמַן'.

וְעַתָּה הוֹלֵךְ וּמְבָאָר: שֶׁ'תְּשׁוּבָה' הוּא בְּחִינַת 'בְּטוֹלֵ-הַזְּמַן', דְּהֵינּוּ: שֶׁ'הַזְּמַן

נתאחד - שה'זמן' עולה ונתקשר ונכלל בבחינת 'למעלה-מהזמן'.

וזהו שמבאר בלשוננו הקדוש: "יצחק בן אברהם זמן נתאחד. אברהם אהבי. בעיניו כימים אחדים באהבתו. ושאר ישוב בנך" וכו'.

הינו: ש'אברהם' הוא בחינת 'למעלה מן הזמן' - כי מדתו של 'אברהם' היא 'אהבה', כמו שכתוב (ישעיה מא, ח): "אברהם אהבי", ו'אהבה' הוא בחינת 'התאחדות-הזמן', כמו שכתוב (בראשית כט, ט): "בעיניו כימים אחדים באהבתו".

וזהו בחינת 'תשובה', שעל-זה מרמז תבת 'בן', כמו שכתוב (ישעיה ז, ג): "ושאר ישוב בנך". כי 'תשובה' היא 'למעלה-מהזמן', כמו שכתוב (ירמיה טו, יט): "אם תשוב ואשיבך לפני תעמד" - ולפניו יתברך הוא בודאי 'למעלה-מהזמן', כי השם-יתברך הוא 'למעלה-מהזמן'.

נמצא: ש"יצחק בן אברהם" (בראשית כה, יט), מרמז על 'התאחדות-הזמן' על-ידי 'תשובה' - כי 'יצחק' שהוא בחינת 'הזמן' כנ"ל, עולה ונתאחד ונכלל בבחינת 'אברהם', שהוא בחינת 'אהבה', בחינת 'למעלה-מהזמן' - על-ידי בחינת 'בן' שהוא בחינת 'תשובה' כנ"ל, וכו'.

וזהו: "כי בא השמש" (בראשית כח, יא) - נתקצר הזמן. כי "השמש באה שלא בעונתה בשביל יעקב" (רש"י; בראשית רבה סח, י), ונתקצר הזמן - שזהו בחינת 'בטול-הזמן'.

וזה (בראשית שם): "וישכב במקום". ואיתא (זהר פנחס רלח. תקוני-זהר לד. קלב:): "שתבת 'וישכב' הוא בחינת 'יש כ"ב'

[אותיות] - הינו: כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים.

וזה מרמז על 'תשובה', בחינת (הושע יד, ג): "קחו עמכם דברים ושובו".

וזהו (בראשית שם): "מאבני המקום" - "אבנים אותיות" (ספר יצירה). הינו: 'אותיות הדבורים', שהם בחינות 'תשובה', בחינת: "קחו עמכם דברים ושובו", כנ"ל.

וזהו (בראשית שם): "מראשותיו" - מחשבה מברר הכל. כי עקר 'תקון-התשובה', הוא על-ידי 'קדשת-המחשבה', שמבררת ומתקנת כל הפגמים, כי "כלם במחשבה אתבררו" (זהר פקודי רנד:).

נמצא: שפסוק [הפסוקים בפרשתן]: "וישכב במקום שהוא וכו', כי בא השמש, ויקח מאבני המקום, וישם מראשותיו" - כל-זה מרמז: ש'תשובה' הוא בחינת 'למעלה-מהזמן'.

ג.

(שיחות-הר"ן פו)

מה שהחתן דורש הדרשה, היא מועלת ל'זיווגים' - כמו שכתוב (בראשית כח, יא): "וישכב במקום שהוא", "יש כ"ב אותיות" (זהר פנחס רלח. תקוני-זהר לד. קלב:). הדרשה שהיא בכ"ב אותיות, הם לזיווג.

ד.

(ספר-המדות, שנה ח"ב ג)

המשנה-עשר "שיר המעלות" שבתהלים (תהלים קכ-קלד) - מסגלים לבטל השנה.

[במראי-מקומות להרב מטשעהרין ז"ל, צין להמדרש פאן (בראשית-רבה סח, יא: עד, יא): "כל עשרים שנה שעמד בביתו של לבן, לא שכב. ומה היה אומר? ט"ו שיר המעלות שבספר תהלים"].

"וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם" (בְּרֵאשִׁית כח, יא)

"וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם" - רב הונא בְּשֵׁם רב אמי אָמַר: מִפְּנֵי מָה מִכְנִין שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְקוֹרְאִין אוֹתוֹ 'מָקוֹם', שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ? - מִן מָה דִּכְתִּיב (שְׁמוֹת לג, כא): "הִנֵּה מָקוֹם אֶתִּי" - הֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ. (בְּרֵאשִׁית-דְּרָבָה סח, ט)

ה.

(ח"ב א, יד)

כְּשֶׁאָדָם יוֹשֵׁב לְדַבֵּר בַּחֲבֵרוֹ, זֶה בַּחֲנִינָת רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא 'יוֹמָא-דְּדִינָא', שֶׁהוּא יוֹשֵׁב וְדִן אֶת חֲבֵרוֹ. וְצָרִיךְ לְזַהֵר מְזֵה מְאֹד, וּלְהִסְתַּכֵּל עַל-עַצְמוֹ הַיָּטֵב: אִם הוּא רָאוּי לָזֶה לְשַׁפֵּט אֶת חֲבֵרוֹ, "כִּי הַמְשַׁפֵּט לְאֻלְקִים הוּא" (דְּבָרִים א, יז).

כִּי רַק הוּא יִתְבָּרַךְ לְבִדּוֹ, רָאוּי לְשַׁפֵּט אֶת הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (אָבוֹת פ"ב מ"ד): "אֵל תִּדְּוִן אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹ". וְכִי הוּא שְׂיִכּוֹל לִידַע וּלְהַגִּיעַ לְמְקוֹם חֲבֵרוֹ, כִּי אִם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, "שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרֵאשִׁית-דְּרָבָה סח, ט; שְׁמוֹת-דְּרָבָה מה, ו), וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ מְקוֹם אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְעַל-כֵּן הוּא לְבִדּוֹ יִתְבָּרַךְ, יִכּוֹל לְדוֹן אֶת הָאָדָם - כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ 'בְּעַל-הַרְחָמִים, וּבְדוֹאֵי הוּא מְקַיֵּם בְּנוֹ: "הֵי דִן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת" (אָבוֹת פ"א מ"ו) וְכו'.

עַל-כֵּן הוּא לְבִדּוֹ יִתְבָּרַךְ, רָאוּי לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם - כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ יוֹדַע מְקוֹם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּי כָל הַמְקוֹמוֹת הֵם אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ", כַּנ"ל.

כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁאֲנִי מוֹצְאִים מְקוֹמוֹת שֶׁהֵיָה בָּהֶם הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, בְּגוֹן בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ - אֵין הַפְּנֵנָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם

שֶׁנִּתְצַמְצַם שֵׁם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה (מְלָכִים-א ח, כז): "הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכַּלְכְּלוּךָ, אֵף כִּי הַבַּיִת הַזֶּה" וְכו'.

רַק מִחֲמַת שֶׁהֵיָה שֵׁם דְּבָרִים נְאִים, כִּי "בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ הֵיָה צִיּוֹרָא דְּעַבְדָּא-דְּבְרָאשִׁית, וְצִיּוֹרָא דְּגַן-עֵדֶן" (תְּקוּנֵי-זִהָר יג) - עַל-כֵּן הַמְּשִׁיךְ לְשֵׁם קִדְשָׁתוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲבָל הוּא יִתְבָּרַךְ "אֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, רַק הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם".

וְכִי שְׂאוּחָז בְּבַחֲנִינָת 'פְּסַא-הַכְּבוֹד', בְּבַחֲנִינָת 'שְׂרֵשִׁי-הַנְּשָׁמוֹת' - הוּא גַם-כֵּן בַּחֲנִינָת: "מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם" וְכו' - וְעַל-כֵּן הוּא יִכּוֹל לְעַשׂוֹת 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה'.

ו.

(ח"ב נו)

כְּשֶׁיֵּשׁ לְהָאָדָם 'לֵב', אֵין שִׂיךְ אֲצִלוֹ 'מְקוֹם' כָּלֵל - כִּי אֲדַרְבָּא: "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם" וְכו' (בְּרֵאשִׁית-דְּרָבָה סח, ט; שְׁמוֹת-דְּרָבָה מה, ו).

כִּי הָאֱלֹקוֹת' הוּא בְּ'לֵב' וְכו', וְאֲצִל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ נֶאֱמַר: (שְׁמוֹת לג, כא): "הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי" - "שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרֵאשִׁית-דְּרָבָה וּשְׁמוֹת-דְּרָבָה שָׁם).

נִמְצָא: מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ לֵב יִשְׂרָאֵלִי, אֵין רָאוּי לוֹ לֹאמַר: "שְׁמָקוֹם זֶה אֵין טוֹב לְפָנָיו"! - כִּי אֵין שִׂיךְ אֲצִלוֹ 'מְקוֹם' כָּלֵל - כִּי אֲדַרְבָּא: "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ".

ז.

(ח"ב פג)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' שֶׁהוּא 'קִשְׁת' - יִכּוֹל לְהוֹצִיא ה'חַצִּים', שֶׁהֵיָה

ת.

(שיחות ה'הר"ן פו)

ה'התנה' הוא בחינת 'סיני', כמו שכתוב

(שיר השירים ג, יא): "ביום התנתו"

- "זה מעמד הר-סיני" (תענית כו:).

ו"סיני" גימטריא סל"ם (בראשית רבה סח,

יב; זהר ויצא קמט. ועין בזהר פנחס רמו:

ובזהר-קדש ויצא, וכתוב (בראשית כח, יב): "והנה

מלאכי אלקים עלים וירדים בו" - הינו:

'רקודין', שבשעת 'רקודין' עולה ויורד; כי

כו דרך 'רקודין': שעולה את גופו, ויורד את

גופו.



"והיה זרעך בעפר הארץ" (בראשית כח, יד)

ט.

(ח"א ס, ח)

"יתן בעפר פיהו אולי יש תקנה" (איכה ג,

כט). 'עפר' הוא בחינת 'העדר

הדבור', כמו שכתוב (ישעיה כט, ד): "ומעפר

תשח אמרתך".

הינו: שצריך לתן בחינת ה'דבור', 'להתיר

פה אלמים" (סנהדרין ק. מנחות צח:).

ועל-ידי-זה בא 'פח הדבור' ל"קווי ה"

(ישעיה מ, לא), שהם 'כלי ההולדה'.

וזהו: "אולי יש תקנה" - כדי שיגיע

ה'דבור' ל"קווי ה".

וזהו (בראשית כח, יד): "והיה זרעך בעפר

הארץ" - כי ה'הולדה' תלויה, על-

ידי בחינת (איכה ג, כט): "יתן בעפר פיהו"

הנ"ל (עין בפנים).



ה'תפלה', שהיא "ח"י ברכאן דצלותא -
שהם תלת ווי"ן" (תקוני-זהר מא. מת.), בחינת
'הצים'.

ו'מקומם' ב'ברית', בבחינת (תהלים פט, כט):

"ובריתי נאמנת לו". 'אמונה'

זה בחינת 'תפלה', בבחינת (שמות יז, יב): "ויהי

ידיו אמונה".

ואז 'התחלת צמיחת קרן משיח' וכו'. ואז

נעשה 'בן-חורין' - הינו: שבא

ל'קדשת שבת' שאסור במלאכה וכו'.

ו'קדשת שבת' - זה בחינת 'תכלית

הידיעה', ו"תכלית

הידיעה שלא גרע" (בחינות-עולם פי"ג לג).

ובשביל-זה 'שבת' נקרא: "תכלית שמים

וארץ" (תפלת ערבית שבת) וכו'.

ו'תכלית הזה' - הוא 'עקר המקום', הינו

בחינת: "מקומו של

עולם" (בראשית רבה סח, ט; שמות רבה מה, ו) -

ש'זה התכלית', הוא המקיף את 'כל העולם'

שנברא ב'חכמה', כמו שכתוב (תהלים קד, כד):

"בכלם בחכמה עשית".

וזהו בחינת (ברכות ו:): "הקובע מקום

לתפלתו" - כי זה 'עקר המקום',

בבחינת (שמות טז, כט): "אל יצא איש ממקומו

ביום השביעי".



"ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע
השמימה, והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו"
(בראשית כח, יב)

"והנה סלם" - זה 'סיני', אותיות דדין הוא
אותיות דדין. (בראשית רבה סח, יב)

"והנה סלם מצב ארצה" - אמר רבי אבא: 'סלם'
זה 'סיני', שבו נתנה תורה, ושם נגלו מרפבותיו
של הקדוש-ברוך-הוא. (זהר-קדש ויצא)

"וזהה אנכי עמך" (בראשית כח, טו)

י.

(עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שירה תקצ"ה)
ובפרט שרבינו ז"ל אמר אלי בפרטיות:
גאט איז מיט דיר! ביי דיר! שרעק
זיך נישט! [השם עמך! ואצלך! אל תפחד!]

יא.

(עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שמות תקצ"ו)
געוואלד! שרעק זיך נישט מיין ליב
קינד! שרעק זיך נישט! גאט
איז מיט דיר באמת! [אָהה! אל תפחד בני חביבי! אל
תפחד! השם-יתברך עמך באמת!]

זכור מה שאמר אדוננו מורנו ורבינו ז"ל:
גאט איז גרויס, מען ווייסט
גארנישט! אפילו אייער זאך, וואוהין
איטליכער איז געפאלן, אבן יש ענין
שנתהפך הכל לטובה! [השם-יתברך הוא גדול, לא
יודעים כלום! אפלו ענין שלכם, בכל-מקום שנפל כל
אחד, אבן יש ענין שנתהפך הכל לטובה!]

יב.

(עלים-לתרופה, ערב-שבת קדש בלק ת"ר)
וְאִיךְ צַעַק בְּקוֹל־הַקְדוֹשׁ וְאָמַר: גאט איז
מיט דיר! ביי דיר! נעבן דיר! שרעק
זיך נישט! דופע אויף מיין כח! קיין יאוש
איז גארנישט פארהאנדן! [השם-יתברך עמך!
אתך! אצלך! אל תפחד! סמך על כחי! אין שום יאוש
בעולם כלל!]

וְתֹאמִין לִי בְּנֵי חֲבִיבֵי: שכל אלו הדבורים
נאמרו אליך בפרטיות.

יג.

(עלים-לתרופה, א' קרח תר"א)
וְעֵדִין הַשֵּׁם אֶתְנוּ, וְעַמְנוּ, וְקָרֹב אֲצִלְנוּ
תמיד תמיד! - גאט איז מיט דיר!

שרעק זיך נישט מיין קינד! - גלייב מיר: אז
מיינע רייד זענען דורך אמת! אז דער רבי
עליו השלום מיינט טאקע זיך! - איך זאג
דיר פון זיינעט וועגן: גאט איז מיט דיר!
ס'וועט אלץ נתהפך לטובה ווערן!

[ועדין השם אתנו, ועמנו, וקרוב אצלנו תמיד תמיד! -
השם-יתברך עמך! אל תפחד בני! - תאמין לי: שדברי הם
אמת הנכונה! שהרבי עליו השלום פון באמת עליך! - אני
אומר לך משמו: השם-יתברך עמך! הכל יתהפך לטובה!]



"אין זה פי אם בית אלקים, וזה
שער השמים" (בראשית כח, יז)

"וזה שער השמים" - מקום תפלה לעלות
תפלתם השמימה. ומדרשו (בראשית-רבה סט, ז;
ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה; מדרש-תהלים ל; במדבר-רבה ד,
יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד): "שבית-המקדש של
מעלה, מבין בנגד בית-המקדש של מטה". (רש"י)

יד.

(ח"א ז, א)

עקר אמונה, בחינת תפלה, בחינת
נפים, אינו אלא ב'ארץ-ישראל,
כמו שכתוב (תהלים לז, ג): "שכן ארץ ורעה
אמונה". ושם עקר עליות התפלות, כמו
שכתוב (בראשית כח, יז): "וזה שער השמים".

טו.

(ח"א י, א"ב)

עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, הוא:
שגם העפושם ידעו שיש אלקים
שליט ומושל, כמובא בזהר (יתרו סט:): "כד
אתא יתרו ואמר (שמות יח, יא): 'כי עתה
ידעתי כי גדול ה' וכי' - כדין אתיקר
ואתעלא שמא עלאה".

ולעפושם אי-אפשר להם לידע גדלתו
של הקדוש-ברוך-הוא, פי-אם

על־ידי בחינת 'יעקב', כמו שכתוב (ישעיה ב. ה): "בית יעקב לכו ונלכה באור ה". כי הוא גלה אלקותו של הקדוש־ברוך־הוא יותר משאר האבות.

כי "אברהם קראו הר, ויצחק קראו שדה" (פסחים פח.), ו'שדה' הוא יותר משג ונצרך להעולם מ'הר'. ו'יעקב קראו בית" (שם), שהוא מקום ישוב לבני־אדם יותר מ'שדה'.

הינו: ש'יעקב' קרא את 'מקום הבית' המקדש, שהוא 'מקום התפלה': "בית" - שהוא מקום ישוב לבני־אדם - כי העלה את התפלה מ'הר' ו'שדה', לבחינת 'בית', שיש בו תפיסה לבני־אדם יותר מ'הר' ו'שדה'.

כי בבחינת 'בית', יש גם לעכו"ם השגה, כמו שכתוב (ישעיה נו. ז): "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". וכשהוא בבחינת 'בית' - "בדין אתיקר שמה עלאה כנ"ל.

וזה פרוש (תהלים מח. ב): "גדול ה' ומהלל מאד" - כלומר: אימתי "גדול ה'", כשהוא "מהלל מאד" - "מסטרא דמותא", שהוא בחינת 'עכו"ם'.

כמו שאמרו רז"ל (בראשית־דבה ט. י; זחר בראשית מז.) על פסוק (בראשית א. לא): "והנה טוב מאד", "מאד - זה מלאך־המות".

כשהוא "מהלל" מהם - אזי הוא "גדול", כי הוא עקר גדלותו.

ואימתי הוא מהלל מהם: "בעיר אלקינו הר קדשו" (שם) - דהינו: כשבחינת "הר", נעשה "עיר אלקינו", שהוא ישוב בני־אדם, בחינת 'בית', שהוא משג יותר מ'הר' ו'שדה'.

דהינו: כשמעלין את בחינת ה'תפלה', מבחינת 'הר', לבחינת 'עיר' ו'בית' - שאז יש גם לעכו"ם השגה כנ"ל - אז דיקא "גדול ה'" - כי זה עקר גדלותו יתברך, כשגם הרחוקים יודעים ממנו יתברך כנ"ל.

טז.

(ח"א מט. ב"ד)

עקר התפלה תלוי בלב, שישיים כל לבו עליה, דהינו: שיקשר מהשבתו היטב לדבורי התפלה.

ועל־ידי־זה נתגלה ונתגדל מלכותו יתברך, ונזפל מלכות־הרשעה. ואז יש עליה ל'ביתא עלאה' ו'ביתא תתאה' - "שנשבע הקדוש־ברוך־הוא (תענית ה.): שלא יכנס בירושלים שלמעלה", שהיא בחינת "בינה לבא" (תקוני־זחר יז. פתח אליהו) - "עד שיבנה ירושלים שלמטה", בחינת 'תפלה', בחינת 'מלכות'.



"ויקרא את שם המקום ההוא בית־אל, ואולם לזו שם העיר לראשונה" (בראשית כח. יט)

יז.

(ח"ב פה)

'אגוזים' הנקראים 'לוזים', רומזים לבחינת 'לאה', שהיא בערף, שהיא נקבא ראשונה' (ספר־הלקוטים להאר"ז ל. כאן בפרשתו). ואחר־כך נכנסין ל'בית־המקדש', שהוא בחינת: "יעקב קראו בית־אל" (פסחים פח.).

וזהו שפרש רש"י (שופטים א. כד): "שדרך לזו נכנסין לבית־אל".

"וַיֵּדֶר יַעֲקֹב נְדָר וְגו'. וְהָאֵבֶן הַזֹּאת
אֲשֶׁר שִׁמְתִי מִצְבָּה" (בראשית כח, כ"ב)

יח.

(ח"א נז, א"ב-ג)

לְהַקִּים אֱמוּנָה הַנְּפוּלָה, היא על־ידי
בְּחִינַת 'יעקב' - הינו: על־ידי
'נדר', שִׁידֵר אִיזָהוּ נְדָר, וִיקִים מִיָּד. ועל־ידי־
זֶה יָשׁוּב לְאֱמוּנַת חֲכָמִים וְכו'.

וְ'יעקב' הוא בְּחִינַת 'נדר', שֶׁהוא ראש
לְכָל הַנְּוֹדִים (בראשית־רבה ע, א -
על הפסוק: "נדר לאביר יעקב". תהלים קלב, ב), כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (בראשית כח, כ): "וַיֵּדֶר יַעֲקֹב נְדָר".

וּכְשֶׁנִּתְקַן הַ'יָּדִים' הַנֶּ"ל עַל־ידי 'נדר',
עַל־ידי־זֶה מִתְנוֹצְצִים בּוֹ
'אורות האבות' - כִּי 'נדר' זֶה בְּחִינַת 'אור
יעקב', וְ'יָדִים' הֵם 'אברהם ויצחק', שֶׁהם
'ימין ושמאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי־תְבוּת שֶׁל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת:
'בִּק"ם' - כִּי סוֹפֵי־תְבוּת שֶׁל
'אברהם יצחק יעקב', הֵם אוֹתִיּוֹת
'בִּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תהלים פט, כא): "בְּשֵׁמֶן
קֹדֶשׁי מִשְׁחֵתִיו", שֶׁהיא רִמּוּז בְּחִינַת 'נדר'.

כִּי כֵן פְּתִיב בְּנְדָר יַעֲקֹב' (בראשית שם, כב):
"וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר" וְכו', וְכֹתִיב (שם לה,
יד): "וַיִּצַק עָלֶיהָ שֵׁמֶן" - הִינוּ: עַל־ידי
הַ'נְּדָר', מִתְנוֹצְצִים עַל הָאָדָם 'אור האבות'.



"וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" (בראשית כח, כ)

יט.

(ח"א כט, ד"ה)

לְתַקֵּן כָּל הָעֲבֵרוֹת בְּפִרְטִיּוֹת, הֵם רַבִּים
מְאֹד וְכִבֵּד עַל הָאָדָם. בְּכֵן צְרִיךְ

וְזֶהוּ (ישעיה מ, א): "נַחֲמוּ נַחֲמוּ". שְׁתֵּי
פְּעָמִים 'נחמו' גִּימְטְרִיא 'קֶדְקֶד',
שֶׁהוא בְּחִינַת 'ערף' - שְׁעַל־יָדָה נִכְנָסִין
לְבֵית־אֵל.

וְזֶהוּ שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֲשָׂרִים־וְאַחַד
יוֹם שֶׁ'בִּין־הַמְּצָרִים, וְכִנְגָדוֹ בְּאֵילָן
לוֹז.

בְּשִׁבְל־זֶה נוֹהֲגִין לֶאֱכֹל בֵּיצָה בַּסְּעָדָה
הַמְּפֹסֶקֶת בְּתִשְׁעֵה־בָּאב - כִּי
הַבֵּיצָה נִגְמָרַת בְּעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם, כְּמֵאֲמַר
חז"ל (בכורות ח. ועין־שם בַּתּוֹסְפוֹת): "תִּרְנַגְלַת
מוֹלְדֵת לְעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם וְכו', וְכִנְגָדוֹ
בְּאֵילָן לוֹז".

וְזֶהוּ הָעֵצִים לוֹז שֵׁישׁ בְּעֶרְףְּ אָדָם, שִׁישְׁאֵר
אַחַר כְּלִיּוֹן הַגּוֹף, וּמִמֶּנּוּ יִתְחַדֵּשׁ בְּנִין
הַגּוֹף בְּשַׁעַת תְּחִילַת־הַמַּתִּים. וְזֶהוּ עֶקֶר
נְחֵמוֹתֵינוּ, בְּחִינַת "נַחֲמוּ נַחֲמוּ" כַּנֶּ"ל.

כִּי עַל הַגּוֹף נֶאֱמַר (רות ג, יג): "שִׁכְבִי עַד
הַבֶּקֶר", שֶׁהוא עַת הַתְּחִילָה. "וְהִנֵּה
בַּבֶּקֶר וְהִנֵּה הִיא לֵאמֹר" (בראשית כט, כה), הִינוּ
'עֵצִים לוֹז' הַנֶּ"ל - שְׁעַל־יָדָה נִתְבַּנֶּה הַגּוֹף.

וּבְשִׁבִיל "שֶׁכַּל כּוֹנֵנוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הָיָה
בְּשִׁבִיל רְחֵל" (בראשית־רבה פד, ה) -
נֶאֱמַר בְּבִנֵי רְחֵל, דְּהִינוּ 'יוֹסֵף': "וּלְקַדְקַד
נָזִיר אֶחָיו" (בראשית מט, כו), וּבְ'בִנְיָמִין' כְּתִיב:
"וּבֵין כְּתָפָיו שָׁכַן" (דברים לג, יב).

רִמּוּז: שְׁעַל־ידי בְּחִינַת 'לֵאמֹר' שֶׁהִיא
רֵאשׁוֹנָה, יְכוּל לְבוֹא לְבְּחִינַת רְחֵל'.
"קֶדְקֶד" וְ"כְתָפִיו" זֶה בְּחִינַת 'לוֹז' הַנֶּ"ל.
עַרְףְּ גִימְטְרִיא ש"ג, רֵאשִׁי־תְבוּת: "שִׁבְתָּ
נַחֲמוּ" - רִמּוּז לְהַנֶּ"ל.



"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בראשית כט, א)

"לבו נשא את רגליו" (רש"י; בראשית-רבה ע, ח)
"בשנשא יעקב את לאה, בשעה שהיו מרקדין,
היו מזמרין: 'היא ליא'" (בראשית-רבה ע, ט)

ב.

(ח"א י, ה'זוח)

**'רקודין' ו'המחאת-פה', נמשכין מבחינת
ה'רוח שבלב', כנראה בחוש, כי
על-ידי 'שמחת הלב' הוא מרקד ומפה פה
אל פה.**

**וכמוכא בתקונים (תקוני-זהר נג): "והאי
רוחא נשב בשית פרקין דדרועא
ובשית פרקין דשוקין". והיא בחינת
'המחאת-פה', ובחינת 'רקודין'.**

**וזהו בחינת: "לבו נשא את רגליו" (רש"י
בראשית כט, א; בראשית-רבה ע, ח) - על-ידי
ה'צדיק', שהוא בחינת 'רוח', כמו שכתוב
(במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", נכנע רוח
גבוה, ונתבטל ה'גאווה', כמו שכתוב (תהלים
לו, יב): "אל תבואני רגל גאווה". ונתבטל
ה'עבודת-אלילים', כמו שכתוב (בראשית יח,
ד): "ורחצו רגליכם", "זה עבודת אלילים"
(רש"י שם).**

**וכשנתעלה ה'רגליו' על-ידי ה'רקודין',
בחינת: "נשא לבו את
רגליו", ונתבטל ה'גאווה', הינו ה'עבודה-זרה'
- על-ידי-זה נמתקין הדינים וכו'.**

**[ימי-מוהרנ"ת ח"ב סט: והנה בשני ימים-טובים
הראשונים של פסח, זכני השם-יתברך לשמחה גדולה
מאד ברקודין ומחולות, שמחה גדולה מאד וכו'. ותהלה
לקל שמחנו הרבה בעזרת-השם-יתברך בימים אלו.]**

**ורבי מגדיל שהיה עמי כל הדרך, שמח הרבה מאד, ורקד
הרבה מאד, עד אשר תמהו כל הרואים מהיכן הוא רוקד
הרבה כל-כך שלא כדרך הטבע. והם לא ידעו מ"ההוא**

**לתקן כלליות הגידים, תקון-הברית. ועל-
ידי-זה נתתקן ממילא כל הלאוין שעבר,
ונמשך להם 'לבנונית', ומלבין עוונותיהן
של שם"ה לאוין, ומשפיע 'לבנונית' בשם"ה
גידין, בבחינת (קהלת ט, ח): "בכל עת יהיו
בגדיך לבנים" [ועין בפנים ענין 'תקון הפגדים' התלוי
בזה].**

**ובזה תלוי 'פרנסה בלי טרח', על-ידי
'תקון-הכללי', שהוא 'תקון-הברית'
וכו'.**

**וזה שבקש יעקב (בראשית כח, כ): "ונתן לי
לחם לאכל ובגד ללבש" - כי זה תלוי
בזה, כי 'פרנסה' תלוי בבחינת 'בגדים לבנים'.**

**וזה (ישעיה כג, יח): "לאכל לשבעה ולמכסה
עתיק".**

**ו'יעקב' שהמשיך 'לבנונית', בבחינת
(בראשית ל, לז): "מחשף הלבן",
על-ידי 'תקון-הכללי', כמו שכתוב (שם מט, ג):
"ראשית אוני" - נאמר בו (שם כה, כז): "ישב
אהלים" - הינו: בחינת 'שמים', כמו שכתוב
(ישעיה מ, כב): "וימתחם פאהל לשבת".**

**הינו: בחינת (משלי ל, ט): "דרך הנשר
בשמים", בחינת "זהר הרקיע" (דניאל
יב, ג), בחינת (יומא סח): "לשון של זהודית,
שמלבין עוונותיהן" והדמים של שם"ה
גידין, בבחינת (ישעיה א, יח): "אם יאדימו
כתולע בצמר יהיו".**



רוחא דנשב בשית פרקין וכו', שמשם נמשכין המהאת
כח אל כח ורקודין, כמבאר בהתורה זאלה המשפטים
סימן י'.

פְּעָמִים דִּי"ן, גִּמְטְרִיא ש"ה, גִּמְטְרִיא
נַע"ר'.

וְעַל־יְדֵי 'אור הלב' שְׁנַמְשָׁד לָהּ - נַעֲשִׂית
'נַעַר"ה' בַּח"א, וְנַעֲשִׂית ה'
פְּעָמִים 'אֲדָנִי'.

נא.

(ח"א לב)

"אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח" (תהלים נא, יז). וְהוּא
בַּחֲנִינַת 'רְקוּדִין שֶׁל חֲתָנָה'.

וְזֶה בַּחֲנִינַת: "אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח" - שְׁעַל-
יְדֵי ה'שְׁפָתַי' שֶׁהֵם 'נֶצַח וְהוּד' -
נִפְתָּח וְנִמְתָּק ה'כֹּלֵה' בַּבַּחֲנִינַת 'זוּוּג', וְנַעֲשִׂית
בַּחֲנִינַת 'אֲדָנִי', שֶׁהִיא 'נַעַר"ה', שֶׁהִיא רְאוּיָה
לְזוּוּג'.

כִּי (זֶהר בא לח:): "כָּל זְמַן שֶׁלֹּא נִתְּוַנָּה לְזוּוּג',
הִיא אֲתַקְרִיאַת 'נַעַר' (דְּבָרִים כב, כג), בְּלֹא
ה'" - "גִּמְטְרִיא: ש"ךְ דִּינִים" (פְּרִיעֵץ-חַיִּים,
שַׁעַר עֲמִידָה פ"א).

וְזֶה דְאִיתָא בַּמְדָּרַשׁ (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע, יט):
"כְּשֶׁנִּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לֵאָה, בְּשָׁעָה
שֶׁהָיוּ מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין: 'הִיא לֵיא' -
לְרַמֵּז לְיַעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'.

"וְכַד אֲתַתְּקַנַּת לְזוּוּג', אֲתַקְרִיאַת 'נַעַר'ה'
בַּח"א" (זֶהר שם) - "שְׁנַמְתְּקִין הַדִּינִין
עַל־יְדֵי ה' אֲלֵפִי"ן שֶׁל אֵהִיָּה שְׁבַבִּינָה" (פְּרִיעֵץ-
חַיִּים שם).

הֵינּוּ: כִּי "לֵאָה הִיא עֲלֵמָא-דְאֵת-כְּסִיא"
(זֶהר וַיֵּצֵא קַנְד), שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (תהלים קיט, א): "בְּלִבִּי צָפַנְתִּי
אִמְרֹתֶיךָ". וּמִשָּׁם, הַמְתוּק שֶׁל הַדִּינִים,
כְּשֶׁמְשִׁיכִין ה"א מ'הלב'.

נִמְצָא: ה'כֹּלֵה' עֲדִין בַּבַּחֲנִינֹת "נַעַר",
בַּבַּחֲנִינֹת 'ש"ךְ דִּינִים', וְצָרִיךְ
לְהַמְתִּיקָה וּלְתַקְנָה.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שְׁצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ
מ'לֵאָה', ה'אֲלֵפִי"ן - כְּדֵי לְהַמְתִּיק
וּלְתַקֵּן אֶת ה'כֹּלֵה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים:
"שֶׁהַכֹּלֵה שְׁמָה לֵאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בַּחֲנִינֹת
עֲצָמָה, נִמְתַּקַּת.

וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי 'רְקוּדִין' - כִּי ה'רְגֵלִין'
הֵם בַּבַּחֲנִינֹת 'נֶצַח וְהוּד' (תַּקּוּנֵי-זֶהר יז.
פְּתַח אֲלֵיָהוּ), וְהֵם נִתְּוַנְּשָׁאִים עַל־יְדֵי ה'לֵב',
הֵינּוּ: עַל־יְדֵי 'שְׁמַחַת הַלֵּב', כִּינָּה בְּחוּשׁ:
שְׁעַל־יְדֵי 'שְׁמַחַת הַלֵּב' מְרַקְדִין.

כְּמוֹ שְׁכָתוּב גַּבֵּי יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית כט, א):
"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב אֶת רַגְלָיו", וּפְרַשׁ
רַש"י: "לָבוּ נִשָּׂא אֶת רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע,
ח). וְלֵב' הוּא 'בִּינָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תַּקּוּנֵי-זֶהר
שם): "בִּינָה לָבֵא, וְבָה הַלֵּב מִבִּין".

**"וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר וְגו'. וַיִּגֶשׁ יַעֲקֹב
וַיִּגַּל אֶת הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר" (בְּרֵאשִׁית כט, ב-י)**

"וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר" - דָּא 'אֵבֶן', דְּמִינָה
כְּשֶׁלִּי בְּנֵי עֲלָמָא, 'אֵבֶן נֶגֶד וְצוּר מְכֻשׁוּל" (עַל־פִּי
יִשְׁעֵיהּ ח, יד), דְּמִינָמָא תְּדִיר עַל־פִּי הַאֵי 'בְּאֵר'.
(זֶהר וַיֵּצֵא קַנָּא:)

"וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר" - וְסוּד ה'אֵבֶן', הוּא
עֲנִין הַקְּשִׁיּוֹת וְהַתְּרוּצִים. עַד שֶׁיָּבֵא יַעֲקֹב בְּעַקְבֵי-
מְשִׁיחָא, וַיּוֹצֵץ אֶת הָאֵבֶן כְּפִשְׁטִישׁ וַיַּצִּץ סִלְעִי

עַל־כֵּן צָרִיךְ לָבוֹן בְּרְקוּדִים: לְהַמְשִׁיךְ
ה'אֲלֵפִי"ן' שְׁב'לֵב', עַל־יְדֵי
ה'רְגֵלִין' - לְה'כֹּלֵה', שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת: חֵמֶשׁ

(תְּמִינָה כג, כד). "וַיַּגֵּל אֶת הָאֶבֶן מֵעַל־פִּי הַבְּאֵר" -
בלוי קשיות. (ספר הלכותיים להאריז"ל, פרשת ויצא)

נג.

(לקוטי הלכות, בכור בהמה טהורה ג, יג)

וְעַל־כֵּן 'יעקב' באשר ראה את ר'חל,
שהוא בחינת 'שלמות האמונה' -
אז (בראשית כט, י): "וַיַּגֵּל אֶת הָאֶבֶן מֵעַל־פִּי
הַבְּאֵר" - "כַּמְעֵבִיר פֶּקַק מֵעַל־פִּי
צְלוּחִית" (בראשית רבה ע, יב).

כי מקדם היה (שם שם, ב): "הָאֶבֶן גְּדוּלָה
עַל־פִּי הַבְּאֵר", שמשם גדלה ה'אמונה'
- כי לא היה אפשר לגלות את ה'אמונה'
בְּקַל, שְׂגָדִילָתָהּ מִן הַ"בְּאֵר מִיָּם חַיִּים" (שם כו,
יט) - מחמת 'טפת עשו וישמעאל' המעפפים
ופוגמים את ה'אמונה'.

אבל בימי יעקב ור'חל - אז כבר נדחו
'טפת עשו וישמעאל לחוץ', ואז זכה
'יעקב' לגלות ה'אמונה' בשלמות, שהוא
בחינת (שם כט, יז): "רְחֵל יָפֶת וַיִּפֹּת
מִרְאָה", בחינת (שיר השירים ד, ז): "כַּלְדָּי יָפָה
רַעֲיָתִי", בחינת 'אמונה' - בתכלית השלמות.

ואז: "וַיַּגֵּל אֶת הָאֶבֶן מֵעַל־פִּי הַבְּאֵר",
"כַּמִּי שֶׁמְעִבִיר הַפֶּקַק מֵעַל־פִּי
צְלוּחִית" - כי עכשו נתגלה ה'אמונה'
בשלמות.

נד.

(לקוטי הלכות, דם א, יב)

"ויגל את האבן מעל־פי הבאר" (בראשית
כט, י) - כי "הָאֶבֶן גְּדוּלָה עַל־פִּי
הַבְּאֵר" (שם שם, ב), דהינו: בחינת "לב האבן"
(יחזקאל יא יט; לו, כו) שהיה מנח "על־פי
הַבְּאֵר" - שעל־ידי־זוה, על־ידי שאין האדם
מסלק ממנו חסוֹשְׁלוֹם "לב האבן", על־
ידי־זוה אינו יכול לשאב מים חיים מ'באר־
העליון'.

נב.

(ח"ב יט)

באמת הוא אסור גדול מאד להיות
'מחקר' חסוֹשְׁלוֹם, וְלִלְמַד 'ספרי־
החכמות' חסוֹשְׁלוֹם. רק הצדיק הגדול
מאד, הוא יכול להכניס עצמו בזה, ללמד
ה'שבע־חכמות'. כי מי שנכנס בתוך
החכמות הללו, חס ושלום, יכול לפל שם.

כי יש "אבן נגף" (על־פי ישעיה ח, יד) בְּכֹל
חכמה וחכמה, שהיא בחינת 'עמלק',
שעל־ידי ה'"אבן הנגף" הזה, יכולין לפל חסוֹ־
ושלום וכו'.

כי 'עמלק' היה פילוסוף ומחקר וכפר
בעקר, כמו שכתוב (דברים כה, יח): "וְלֹא
יֵרָא אֱלֹקִים" - דהינו: שהוא רק נוהג על־פי
'חכמות', ואין לו 'יראה' כָּלֵל.

אבל ה'צדיק' כשנכנס באלו ה'שבע־
חכמות' - הוא מחזיק עצמו ונשאר
קים על עמדו על־ידי 'אמונה', בבחינת
(חבקוק ב, ד): "וְצַדִּיק בְּאִמוּנָתוֹ יַחֲיֶה".

כי "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טז) -
הינו: שהצדיק הגדול הולך דרך אלו
ה'שבע־חכמות', ואף־על־פי ששם יכולין
להחליק ולפל על־ידי ה'"אבן נגף", בחינת
'עמלק' כנ"ל, אבל ה'צדיק' - "שבע יפל,
וקם", על־ידי 'אמונה', כנ"ל.

וזה: "שבע יפול צדיק וקם" - סופי־
תבות "עמלק", שהוא ה'"אבן נגף"
של ה'שבע חכמות', שעל־ידו נופלין חסוֹ־
ושלום. אך ה'צדיק' - "שבע יפול וקם" על־
ידי 'אמונה' כנ"ל.

"וַיִּשָׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קִלּוֹ וַיִּבְנֶה. וַיִּגְדַּל יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אָחִי אַבְיָה הוּא וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא וַתִּרְצֶה וַתִּגְדַּל לְאַבְיָה. וַיְהִי כַשְׂמַע לְבֶן אֶת שְׂמֵעַ יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ וַיִּרְצֶה לְקַרְאֲתוֹ וַיִּתְּבַק לּוֹ וַיִּנָּשֶׂק לּוֹ וַיְבִיאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּסְפֹּר לְלֶבֶן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וַיֹּאמֶר לּוֹ לְבֶן אֶךְ עַצְמִי וּבְשָׂרֵי אִתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים. וַיֹּאמֶר לְבֶן לְיַעֲקֹב הֲכִי אָחִי אִתָּה" (בראשית כט, יא-יב-יג-יד-טו)

כו.

(ח"א יב, א-ב-ג)

יש בחינת יעקב ו'לבן'.

'יעקב' - הוא הצדיק המחדש חדושין דאורייתא, ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושמור וצפון לעתיד, כמו שאמרו רז"ל (ערובין כב): "למחר לקבל שכרם". ועל-שם ששכרו לבסוף, על-שם-זה נקרא 'יעקב', לשון עקב וסוף, שכרו לבסוף.

ו'לבן' - הוא תלמיד-חכם שד יהודי, שתורתו להתייחד ולקנטר. ו"תלמיד-חכם כזה, נבלה טובה הימנו" (ויקרא-רבה א, טו).

וזוה ידוע (סוטה כב. שבת קיד): "שאינו נקרא 'תלמיד-חכם', אלא על-ידי תורה שבעל-פה". כי זה שידע ללמד חמש, אינו נקרא 'תלמיד-חכם', אלא זה שהוא בקי בגמרא ופוסקים.

וכש'לומד בלא דעת, נקרא לבן, על-שם 'ערמימיות' שנכנס בו, ושונא ורודה את הצדיקים, 'צדיק-עליון' ו'צדיק-תחתון', כי "שכינתא בין תרין צדיקיא יתבא" (זהר ויצא קנג: ויחי רמה:).

הצדיק שחדש זאת ה'תורה שבעל-פה' - זה 'צדיק-עליון'. ו'צדיק-תחתון' - זה שלומד החדושין. ו'תורה

ואי-אפשר לגל את האבן מעל-פי הבאר" - בראשית - על-ידי 'פסופין והשתוקקות דקדשה', לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד להשם-יתברך ולעבודתו.

ו'רבי שמעון בר יוחאי' זכה לזה, בחינת "ויגל את האבן מעל-פי הבאר" - כי זכה לגלות 'סתרי-אורייתא' היוצאים מ'באר מים חיים' (בראשית כו, יט; שיר-השירים ד, טו).

וזוה בחינת 'ל'ג בעמר', בחינת "ויגל את האבן" וכו', בחינת (יהושע טו, יט): "גלת עליות וגלת תחתיות" וכו', בחינת (תהלים קיט, ח): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" וכו'.

כה.

(לקוטי-הלכות, אבדה-ומציאה א, ז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סז, ויבן ה' אלקים את הצלע')

"ויגש יעקב ויגל את האבן מעל-פי הבאר, וישק את צאן לבן" (בראשית כט, י). "אבן על-פי הבאר" - זה בחינת (זהר פנחס רנא:): "ענגין דמכסין על עינין", שמנח על "באר מים חיים" (שם כו, יט).

ו'יעקב' גלל את ה'אבן', והמשיך 'מים' בחינת 'מים קרים'. "וישק את הצאן" - שהם ה'נפשות', בבחינת (משלי כה, כה): "מים קרים על נפש עיפה".

[פמבאר שם בהתורה, ח"א סז, ח: לפעמים יש 'עיופות' אל ה'נפש' וכו', וצריך להחיותה ולהבריאה, על-ידי 'מים קרים', בבחינת (משלי כה, כה): "מים קרים על נפש עיפה".]



שבעל־פה' - הינו 'שכינתא', כמו שכתוב (תקוני־זוהר יז. פתח אליהו): "מלכות, פה - ותורה שבעל־פה קרינו לה".

וכשה'שכינה' הנקרא 'תורה שבעל־פה', באה בתוך 'תלמיד־חכם' שד יהודי' - זה נקרא 'גלות־השכינה' - ואז יש לו פה לדבר על צדיק עתק וכו'.

וכשהאדם לומד בקדשה ובטהרה, איזה דין ופסק, שחדש איזה תנא או צדיק אחר - על־ידי־זה נעשה בחינת 'נשיקין' בין ה'צדיק־העליון' ו'צדיק־התחתון'. זה בחינת 'התדבקות רוחא ברוחא', שמדבקין 'רוח הצדיק־העליון' שחדש זה החדוש, עם 'רוח הדבור' הלומד עכשו זה החדוש.

נמצא: בשלומדין איזה הלכה שחדשו התנאים, על־ידי־זה נתדבק רוח התנא עם רוח הלומד, ודומה פאלו נושק את־עצמו עם התנא.

אבל 'תלמיד־חכם' שד יהודי', בשלומד גמרא או פסק־דין - התנא אינו יכול לסבל רוחו - פי מי יכול לסבל לנשק עצמו עם גבלה, כלי־שפן ש"גבלה טובה הימנו".

ואפלו צדיקים שכבר הלכו לעולמם - כשאנו לומדין תורותיהן, על־ידי־זה נתדבק רוחם ברוחנו, כמו שאמרו חז"ל (יבמות צז): "שפתותיהם דובבות בקבר" - וזה על־ידי בחינת 'נשיקה'.

וזה בחינת (בראשית כט, יא־יב־יג־יד־טו): "וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבד. ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה. ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו

ויספר ללבן את כל הדברים האלה. ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים. ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה".

"וישק יעקב לרחל, וישא קולו ויבד". פירש רש"י: "שצפה ברוח־הקדש שאינה נכנסת עמו לקבורה".

"רחל" - בחינת 'תורה שבעל־פה', שהיא "כרחל לפני גוזזיה" (ישעיה נג, ז), שהכל גוזזין ופוסקין ממנה 'הלכות', והם נעשים 'לבושין', כמו שכתוב (משלי כז, כו): "בבשים ללבושך", כמו שכתוב (ישעיה ג, ו): "שמלה לכה קצין תהיה לנו".

וזה בחינת: "וישק יעקב" - הוא ה'תנא'. "לרחל" - היא ה'תורה שבעל־פה' שחדש. שנשק ודבק את 'רוחו' ב'רוח־הקדש שבעל־פה'.

"ויבד" - שצפה ב'רוח־הקדש' שלו, שהוציא מפיו והכניס בתוך ה'תורה שבעל־פה', וראה: שבגלות הזה על־פי הרב, ה'לומדים' אינם הגונים.

נמצא: שעל־ידי למודם שילמדו - לא תפנס 'רוח־הקדש' של רחל, של 'תורה שבעל־פה' - לקבורה. שאין "שפתותיו דובבות בקבר" על־ידי למודו של רשע, ועל־ידי־זה: "ויבד על גלותו".

ועוד: שלפעמים ה'לומדן' אומר איזה חדוש בשם עצמו, ולא בשם ה'תנא'. נמצא: שעל־ידי־זה אינו נכנס עם התנא לקבורה, כי אין אומר בשם אומריו.

ואם יקשה לך: הלא תכף בשלומד ה'לומדן', ה'חדוש' של ה'צדיק', היה לו לחזר בתשובה, ואיך מניח ה'תורה שבעל־פה' את ה'לומדן' לילך ברשעתו!?

תשובה על זה: "ויגד יעקב לרחל, כי אחי אביה הוא, וכי בן־רבקה הוא" - פרוש: בשעה שהגיד הצדיק התורה שבכל־פה' - הגיד אותה בבחינות (הושע יד, י): "צדיקים ילכו בם, ופושעים יפשלו בם".

וזה: "כי אחי אביה הוא" - "ברמאות" (רש"י; בראשית־דב' ע, ג), בבחינת: "ופושעים יפשלו בם".

"וכי בן־רבקה הוא" - "הפשרה" (שם), בבחינת: "צדיקים ילכו בם".

ולא עוד: "ותרץ ותגד לאביה" - הינו: זאת הבחינה של "ופושעים יפשלו בם", בא לו בנקל יותר, כמו שאמרו חז"ל (סוטה כא: על משלי ח, יב): "אני חכמה שכנתי ערמה" - "כי פשאדם לומד תורה, נכנס בו ערמימיות".

וזה: "ותרץ" - באדם שרץ במהירות ובנקל.

"ותגד לאביה" - שהתורה היא מגדת לה' למדן' ערמימיות'.

וזהו: "ותרץ ותגד לאביה" - שה' ערמימיות' בא בנקל ובמהירות יותר לאדם. כי ה'קדשה' צריך סיוע מלעלא, כמו שאמרו (שבת קד. עבודה־זרה נה.): "הבא לטהר מסייעין לו". אבל ה' ערמימיות', 'פותחין' - "יש לו פתחים הרבה" (שם), ובא לו בנקל.

ואם יקשה לך: אם התנא היה צדיק גמור' - איך בא זה הדבר, שאומר תורתו שיכול לסבל שני משמעות: 'משמעות טוב', דהינו: "צדיקים ילכו בם", ו'משמעות להפוך, דהינו: "ופושעים יפשלו בם"!

אבל דע: שה'תנא' היה 'צדיק־גמור', ותורתו זכה מבלי פסלת, ומה שנגראה בה משמעות ערמומיות, זה: כי כל העולם מקבלים פרנסתם מ'שמאלה', כמו שכתוב (משלי ג, טז): "משמאלה עשר וכבוד".

בשביל־זה נפל התנא בשעת אמירת תורתו, לאיזה שגיאה דקה פחות־השערה, לבחינת 'שמאלה' - כדי שעל־ידי־זו, יקבל שפע ופרנסתו לעולם, ולהמשיך להם עשר וכבוד, כמו שכתוב: "משמאלה עשר וכבוד".

אבל מצד התנא, אין נפתל ועקש. ועל־זה צריך הפלמן לידע קדם למודו: "שבשעה שיושב ללמד, הצדיק שבגן־עדן צית לקלה" (שיר־השירים ח, יג; זחר לך־לך צב:).

וזה: "ויחי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו" - הינו: בשה'למדן' יודע 'שמע יעקב' - ש'יעקב בן אחתו', בבחינת 'בשרות', שלמד ואמר זאת התורה ב'בשרות' לשמה, ו'יעקב', הינו ה'תנא', צית לקלה.

"וירץ לקראתו, ומחבק ומנשק לו" - הינו: שעל־ידי למודו, מתדבק רוח התנא ברוחו, זה בבחינת 'נשיקין'.

"ויביאהו אל ביתו" - שמביא את רוח התנא, לתוך התורה שלומד עכשו, כי שם ביתו.

"ויספר ללבן" - לשון 'ספיר ואור', ש'רוח התנא' מאיר לה'למדן' ומבאר לו "את הדברים האלה" - פרש רש"י: "שלא בא אלא מתוך אנס אחיו, שנטל ממנו ממונו".

פרוש: שְׂרוּחַ הַתְּנָא מוֹדִיעַ לְהַלְמֵדוֹן:
שְׁלֵא בָּא הַתְּנָא לְבַחֲנֵהּ הַזֹּאת
שֵׁיִסְבַּל תּוֹרָתוֹ מִשְׁמַעוֹת עֲרַמִּימִיּוֹת, אֶלֶּא
מִתּוֹךְ "אֲנִס אָחִיו שְׁנַטְל מְמוֹנֵו", כְּדִי:
"בְּשִׂמְאֵלָה עֵשֶׂר וְכַבּוּד" - כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ
לָהֶם 'שִׁפַּע גְּשָׁמִיּוֹת'.

כְּשִׁידַע הַלְמֵדוֹן כְּלִזָּה, יֹאמֵר 'לְבָן': "אֵךְ
עֲצָמִי וּבִשְׂרֵי אֶתָּה" - דִּהְיֵנּוּ:
שִׁיתְקַשֵּׁר הַלְמֵדוֹן עִם הַתְּנָא' בְּהַתְקַשְׁרוֹת
גְּדוּל.

וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֲדָשׁ יָמִים, וַיִּתְיַשֵּׁב בְּדָבָר
עִם ר'רוּחַ הַתְּנָא': אֵיךְ לְחַזֵּר
בְּתִשׁוּבָה, לְחֲדָשׁ יָמָיו שְׁעָבְרוּ בַחֲשֵׁךְ,
בְּבַחֲיִנַת (תְּהֵלִים קג, ה): "תִּתְחַדֵּשׁ כַּנְּשֵׁר
נְעוּרֵיכִי".

אָבֵל 'תְּלַמִּיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי' - אֵינּוּ רוֹאֶה
כָּל אֵלָה, וְאֵינּוּ שׁוֹמֵעַ "שִׁמַּע בֶּן־
אֲחֹתוֹ", וַיֹּאמֶר לוֹ אָחִי אֶתָּה" - שֶׁ'לְבָן'
חֹשֵׁב וְאוֹמֵר: שֶׁגַּם הַתְּנָא' לֹא אָמַר תּוֹרָתוֹ
אֶלֶּא בְּעֲרַמִּימִיּוֹת, וְאֵינּוּ בָּה שׁוֹם צַד כְּשֵׁרוֹת,
וְחֹשֵׁב: "שֶׁהוּא אָחִיו בְּרַמְאוֹת", שֶׁכֵּלּוּ
רַמְאוֹת חֲסִי־וְשָׁלוֹם, וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְחַזֵּר
בְּתִשׁוּבָה, וְדוֹבֵר "עַל צַדִּיק עָתֵק בְּגִנְאוֹה
וְבוֹז" (תְּהֵלִים לֵא, יט).

"וַיִּשָׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיֵּשֶׂא אֶת קַלּוֹ וַיִּבְּךְ"
(בְּרַאשִׁית כט, יא)

לְפִי טַבָּא בְּיָדִים רִיקְנִיּוֹת, אָמַר: אֵלֵי־עוֹר עֶבֶד אֲבִי
אָבָא הָיוּ בְּיָדָיו נְזִמִּים וְצַמִּידִים וּמִגְדָּנוֹת, וְאֲנִי
אֵינּוּ בְּיָדֵי כְּלוּם. לְפִי שֶׁרָדַף אֵלֵיפֹז בֶּן עֵשָׂו וְכו'.

(רש"י: בְּרַאשִׁית־רַבָּה ע, יב)

כז.

(אָבְנֵי"ה־בְּרָזֵל, שִׁיחֹת־וְסַפּוּדִים מְרַבֵּי נַחֲמָן
מִטּוֹלְטְשִׁין ז"ל טו; שִׁיח־טְרַפִּי־קֹדֶשׁ ח"א תשי)

הַתְּאוּנָן אֶחָד לְפָנֵי מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: "שֵׁאִין
לוֹ לְתַן מִתְּנּוֹת לְאֵרוֹסָתוֹ!"

וְנַחֵם אוֹתוֹ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: "גַּם יַעֲקֹב
אָבִינוּ עָלֵיו־הַשָּׁלוֹם לֹא הָיָה לוֹ
לְתַן מִתְּנּוֹת לְכַלְתּוֹ, בְּעַת שֶׁבָּרַח מִפָּנֵי עֵשָׂו
אָחִיו!"

אָמַר לוֹ: "מָה עֲנִין יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּשִׁבְלִי?
שֵׁאֲצִלוּ הָיָה הַכֹּל רִזִּין עַלְאִין!"

אָמַר לוֹ: "גַּם עֲכָשִׂיו יֵשׁ רִזִּין עַלְאִין".



"וַעֲיִנִי לָאָה רַפּוֹת, וְרַחֵל הָיְתָה יַפְת־תְּנָאֵר"
(בְּרַאשִׁית כט, יז)

כח.

(ח"א רנו)

מָה שֶׁהֲרַשְׁעִים עַל־פִּירֹב מְזַמְרִים
'נְגוּנִים' שֶׁל 'יִלְלָה וְעֲצָבוֹת' - כִּי הֵם
בַּחֲיִנַת 'נִשְׁמַת עֵרֶב רַב', וְ"אָמַא דְעֵרֶב־רַב,
הִיא לִילִית" (זֵהָר בְּרַאשִׁית כז: תְּקוּנַיִזְהָר נב, וְעוֹד),
שֶׁהִיא 'מִיִּלְלָת' תְּמִיד, וְעַל־כֵּן הֵם עוֹשִׂים
'נְגוּנִים' שֶׁל 'יִלְלָה'.

וּמָה שֶׁדָּרַךְ בְּנֵי־אָדָם לְמִשְׁךְ אֵל נְגוּנִים
הַלְלוּ - כִּי יִנִּיקְתֶּם מִבַּחֲיִנַת (בְּרַאשִׁית
כט, יז): "וַעֲיִנִי לָאָה רַפּוֹת", מִבַּחֲיִנַת 'קִלְקוּל'
הָרְאוֹת, בְּבַחֲיִנַת: "יְהִי מְאֹרֶת, חֶסֶר" (בְּרַאשִׁית
א, יד - הַקְּדַמַּת הַזֵּהָר א: יא, יב: זֵהָר בְּרַאשִׁית יט: לג:
וְעוֹד), "דָּא לִילִית" (תְּקוּנַיִזְהָר פב:).

וְעַקֵּר ה'נְגוּן' - הוּא מִבַּחֲיִנַת 'שִׁבְט לִוִּי'
שֶׁהָיוּ מְנַצְּחִים בְּשִׁיר, שֶׁהֵם מ'בְּנֵי
לָאָה', וְאֵז בְּשִׁנּוּלְד לִוִּי' נֶאֱמַר (בְּרַאשִׁית כט,

"ברחל בתך הקטנה" (בראשית כט, יח)

ל

(שיחות הר"ן קז)

"אסתר בינונית היתה, לא ארפה ולא קצרה" (מגלה יג). הענין: שאמרו רז"ל (שם): "בשביל צניעות שהיתה ברחל, זכתה ויצאה ממנה שאול, ובשביל צניעות שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר המלכה".

וב'רחל' כתיב (בראשית כט, יח): "רחל בתך הקטנה". וב'שאול' נאמר (שמואל א ט, ב): "משכמו ומעלה גבה מכל העם". ואסתר ממצע בין שאול ורחל, בינונית היתה.



"ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אתה"

(בראשית כט, כ)

לא

(ח"ב עט)

נמצא לעיל בפסוק (בראשית כח, יא): "ויקח שם פי בא השמש".



"ויעש משתה. ויהי בערב ויקח את לאה בתו וגו'. ויהי בבקר והנה היא לאה וגו'. ויבא גם אל רחל" (בראשית כט, כב-כג-כה-ל)

- ענין רחל ולאה -

לב

(ח"א כח, בסוף)

בזאת התורה (ח"א כח) מרמז בה כל פונות פרשת התמיד' שאומרים בבקר (על-

פי פריי-עץ-חיים, שער עולם-העשיה' פ"ג).

לד): "הפעם ילֹוה אישי אלי" - פי על-ידי שנוכד לוי, "שהוא סטרא דנגונא" (זהר שמות יט). - על-ידי-זה בחינת ה'המשכה', שילֹוה וימשך אליה.

ועל-כן נגינה' שנשתלשל ויורד משם, מבחינת "ועיני לאה רפות", יש לו פה למשך, בבחינת "הפעם ילֹוה".

וכשמוזמרים אלו הנגונים הנ"ל בשבת, על-ידי-זה מעלין אותם -

פי בשבת נשלם האור, בבחינת (ברכות מג): "פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו וכו', ומהדרא לה בקדושא דבי שמשא".

נמצא: שבשבת האור בשלמותו וכו'. ואזי מעלין הנגונים הנ"ל שיניקתם מ'קלקול הראות' כנ"ל - על-ידי 'שבת', שהוא בחינת 'תקון-הראות' בשלמות.

כט

(ח"ב סז)

"רחל מבכה על בניה" (ירמיה לא, יד) - זה בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" (זהר משפטים צה). פי "רחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה" (בראשית כט, יז).

ועל-כן עקר ה'הולדה' של ה'צדיק', שהוא בחינת 'יוסף', שהיה 'יפה-תאר ויפה-מראה" (שם לט, ו), בחינת ה"פאר והיפי של העולם" (זהר ויגש רד). - הוא מ'רחל'.

אבל עכשו בגלות אחר החרבן - היא בבחינת: "רחל מבכה על בניה". ועל-כן היא בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין", פי "מאור עינים, נסתלקין על-ידי הבכי" (שבת קנא:).



וְעַל־כֵּן צִוָּה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו לְהַקְרִיב: "עוֹלַת תְּמִיד" (בַּמִּדְבָּר כח, ו) - לְהַתְגַּבֵּר עוֹלֹת תְּמִיד שֶׁבְקִדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת "תּוֹלַעַת יַעֲקֹב" (ישעיה מא, יד), עַל ה'תּוֹלָע שֶׁבְקִלְפָּה וְכו'.

וְדַע: כִּי כָּל קָרְבַּן עוֹלָה, הִיא בְּבַחֲינַת 'לֹאֵה' וְכו', וְלָכֵן בָּא 'עוֹלַת תְּמִיד' בְּנִגְדָּה, בְּדִי לְמַתַּק דִּינֶיהָ, בְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁלַט וַיִּמְשַׁל ה'תּוֹלַעַת הַטָּמֵא, וְ'תּוֹלָע' יַחֲזֵר ל'עוֹלָת'ת'. וְזֶה שֶׁכֶּתוּב: "עוֹלַת תְּמִיד", כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימַטְרִיא ד' אֲלֶפֶיךָ שְׁלוֹקַחַת 'לֹאֵה' וְכו'.

עֵינֵי־שָׁם הֵיטֵב, וְתִדְקַדֵּק וְתִרְאֶה: שֶׁכְּלִיָּה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּל (ח"א כח).

כִּי מִבְּאֵר שָׁם: שֶׁה'מַתְּנֵגְדִים' הַמְּחַרְפִּין יִרְאִי־הַשֵּׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מִהָאֲלֶפֶיךָ הַנְּפֹלִים' - שֶׁאֵלּוּ ה'אֲלֶפֶיךָ בְּקִדְשָׁה, הֵם בְּחִינַת 'לֹאֵה', וְאַצְלָם נַעֲשֶׂה מְזֵה בְּחִינַת (ישעיה ז, יג): "הַמַּעַט מִכֶּם הַלְּאֹת אֲנָשִׁים, כִּי תֵלְאוּ גַם אֲלֵקִים" - "כָּאֵלּוּ לֹאֵה הַקְּדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא מִלְּעֶזֶר" וְכו'.

כִּי מ'לֹאֵה, נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּם בְּחִינַת 'לֹאֵה' - כִּי הֵם יוֹנְקִים מִהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁב'לֹאֵה, שֶׁמִּשָּׁם אַחִיזַת הַקְּלָפוֹת הַקְּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֲבוּדֵה־זָרָה'.

וְזֶה מֵה שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּל: שֶׁנוֹפְלִים ב'כַּפִּירוֹת', בְּחִינַת 'עֲבוּדֵה־זָרָה'. וְהַתְּקוּן: "אֲנֹכִי תּוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'תּוֹלָע דְּקִדְשָׁה', שֶׁמִּכְּנִיעַ 'תּוֹלָע דְּקִלְפָּה' וְכו'.

לג.

(ח"א לב)

"כִּשְׁנֵשָׂא יַעֲקֹב אֶת לֹאֵה, בְּשַׁעֲה שֶׁהָיוּ מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין: הִיא

לִיא' (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט) - נִמְצָא לְעִיל בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית כט, א): "וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו".

לד.

(ח"א מח)

"לִפְתַּח ח'טָאת ר'בִּץ" (בְּרֵאשִׁית ד, ז), רֵאשִׁי־תְבוֹת רַח"ל לְמַפְרַע בְּחִזְרַת־אֲנָפִין, בְּחִינַת 'רִיב', שֶׁהִיא "רִיב בְּגִלְוֹתָא, דְּמַתְּגַבְרִין אֲמִין דְּעַלְמָא" (תְּקוּנֵי־זֵהָר מד:), "רִיב לְשׁוֹנוֹת" (תְּהִלִּים לא, כא).

לה.

(ח"ב פה - עֲנִינֵךְ רַחֵל וְלֹאֵה')

נִמְצָא בַּפְּסוּק לְעִיל (בְּרֵאשִׁית כח, יט): "וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית־אֵל, וְאוֹלָם לֹזֵז שֵׁם הָעִיר לְרֵאשֵׁנָה".

לו.

(ח"ג מוה"ר"ן תְּקַסָּג;

לְקוּטֵי־הַלְּנוֹת, בְּשׁוּר־בְּחֶלֶב ב, ו)

שֶׁמַּעֲתִי מִרְבְּנוּ ז"ל: שְׁבִימֵי אֲבָרָהָם אֲבִינוּ, הִיְתָה ה'שְׁכִינָה' נִקְרָאת בְּשֵׁם 'שָׂרָה'. וְבִימֵי 'יִצְחָק', בְּשֵׁם 'רַבֵּקָה'. וְבִימֵי 'יַעֲקֹב', בְּשֵׁם 'רַחֵל וְלֹאֵה'. וְכֵן מוּבָא ב'זֵהָר־הַקְּדוּשֵׁי מַעֲיָן זֶה (וַיִּרְא קִיב. בְּלֶךְ קִפּוּ. מוּבָא בַּסֶּפֶר 'שַׁעֲרֵי־אֹרָה', שַׁעַר ה).



"כִּי שָׁמַע ה' כִּי שָׁנוֹאָה אֲנֹכִי" (בְּרֵאשִׁית כט, לג)

לז.

(ח"א יד)

"יֹוסֵף אֵינְנוּ, וְשִׁמְעוֹן אֵינְנוּ" (בְּרֵאשִׁית מב, לו) - זֶה רָמַז עַל 'תּוֹכַחַת הַשֶּׁכֶּל' שֶׁמוֹכִיחַ ה'בְּעַל־יַגְאֹה' הַרוּצִים לְהַתְגַּדֵּל.

"יֹוסֵף אֵינְנוּ" - יֹוסֵף זֶה בְּחִינַת 'תְּקוּן הַמַּעֲוֹת', עַל־שֵׁם (בְּרֵאשִׁית ל, כג):

"אסף אלקים את חרפתי". הינו: עדין לא תקנתם המעות, שהוא לחרפה ולקלון, ויש לכם להתבייש מחמתו.

"ושמעון איננו" - הינו: שעל ידי שאין לך בחינת 'יוסף' - אין לך בחינות 'שמעון'. 'ושמעון' הוא בחינת (שם כט, לג): "פי שמע ה' פי שנואה אנכי" - פי אתה אינך שנוא, פי מחמת שלא תקנת את עצמך, בודאי אינך יכול להוכיח אחרים, פי יאמרו לך: "קשט עצמך תחלה" וכו' (בבא-בתרא ס:).

ועל-כן אינך שנוא - פי ה'מוכיח' הוא שנוא, כמו שאמרו חז"ל (כתובות קה:): "האי צורבא מרבנן דמרחמי לה בני מתא, לאו משום דמעלי טפי, אלא משום דלא מוכח להו במלי דשמיא".

מ"ש'. ולא רצה לבאר באור הדבר, ואמר: שצרוף הנ"ל, זהו ממש כל ענינו ובחינתו של רבי שמעון.

ואמר: "שאל תטעה אם אמר לך היכן אתה מרמז, שגם אדם אחר ששמו בשמך אחיזתו גם-כן שם, אל תאמר בן"!

ומכלל דבריו הבנו: "שכל אחד פפי ענינו ומדרגתו ובחינתו, בן יש לו איזה צרוף ורמז". והוא יודע כל-זה היטב לאמתו.



"הפעם ילוח אישי אלי וגו', על-פן קרא שמו לוי" (בראשית כט, לד) - 'שבט לוי'

לט.

(ח"א יג, א)

להמשיך השגחה שלמה, אי-אפשר אלא עד שישבר תאות-מזון, ושבירתה הוא על-ידי 'צדקה'.

פי איתא בזוהר (פנחס רכד): "רוחא נחת לשבך חמימא דלבא, וכד נחת רוחא, לבא מקבל לה בחדוה דנגונא דליואי".

"רוחא" - זה בחינת 'צדקה', שהיא 'רוח נדיבה' (תהלים נא, יד), על-ידי מקררין חמימות תאות-מזון.

וזוה בחינת (תהלים עו, יג): "יבצר רוח נגידים" - שה'רוח' ממעט תאות ה'נגידות' וה'עשירות'.

"נגונא דליואי" - זה בחינת 'משא-זמתן באמונה' - ש"שמח בחלקו" (אבות פ"ד מ"א), ואינו אץ להעשיר. פי ה'נגינה' זה ה'משא-זמתן', כמו שכתוב (שם פא, ג): "שאו זמרה ותנו תף".

"ותקרא שמו שמעון" (בראשית כט, לג)

לח.

(שיחות-הר"ן מד)

בענין השם של אדם: השם הוא דבר גדול מאד. ודבר הרבה מזה.

גם דבר עמנו: מענין הפסוקים שנוהגין לומר קדם "יהיו לרצון, המתחילין ומסיימין באותיות של שמו".

(אלה-רבה ארח-חיים קכב; ספר 'קצור של'ה' בסופו, אמסטודם שנת תס"א; זרע-קדש פרשת שמות, בשם הקדמונים).

ואמר: שיודע לבאר כל השמות של אותן שעמדו סביבו היכן הם רומזים.

וביותר מ'רבי שמעון' (תלמידו ושמשו) דבר הרבה. 'שמעון' היא צרוף: 'עון'

"ותאמר: הפעם אודה את ה', על-כן
קראת שמו יהודה" (בראשית כט, לה)

מג.

(ח"א צד)

'יהודה', הינו ה'תפלה', כמו שכתוב
(בראשית כט, לה): "הפעם אודה".



"נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי"
(בראשית ל, ח)

"נתחברתי עם אחותי לזכות לבנים" (רש"י)

מד.

(ח"ב פד)

דע: שעקר התחברות ודבקות להשם-
יתברך, הוא על-ידי ה'תפלה'. כי
ה'תפלה' היא 'שער' שדרך שם נכנסין
להשם-יתברך, ומשם אשתמודעין לה.

כי 'תפלה' היא 'מלכות', כמו שכתוב
(תהלים קט, ד) "ואני תפלה", ו'תפלה'
לשון 'התחברות', כמו שכתוב (בראשית ל, ח):
"נפתולי אלקים נפתלתי", תרגומו: לשון
'התחברות' (רש"י). [וענין עוד ב'לקוטי-הלכות',
תפלין ה, מג].



"ותהר ותלד בן ותאמר: אסף אלקים את
חרפתי. ותקרא את שמו יוסף" (בראשית ל, כג-כד)

מה.

(ח"א י, ד)

'תקון המענות' הוא בחינת 'יוסף', על-
שם (בראשית ל, כג): "אסף
אלקים את חרפתי".

"חדוה" - זה ש"שמח בחלקו".

מ.

(ח"א רכו)

עקר ה'נגון', הוא מבחינת 'שבט לוי' וכו'
- נמצא לעיל בפסוק (בראשית כט, יז):
"ועיני לאה רבות".

מא.

(ח"א רלז)

עקר ה'נגון' וה'כלי-שיר', הביא לוי'
לעולם, כמובא בזהר (שמות יט):
"שעקר הנגון מסטרא דלואי".

וזוה שאמרה לאה (בראשית כט, לד): "הפעם
יכוה אישי אלי" - שעתה הפעם
שנולד לוי, שעל-ידו בא בחינת ה'נגון'
ו'כלי-שיר' לעולם - "הפעם יכוה אישי
אלי" בודאי - כי התחברות שני דברים, הוא
על-ידי נגון' ו'כלי-שיר', והבן.

וזוה בחינת 'כלי-זמר' שפונגנין על חתנה.

מב.

(ספר-המדות, נגינה ח"ב ב)

ה'לויים', היה להם לכל יום נגון מיוחד.
ועכשו בגלות נשתפחו
הנגונים. וכשבאה איזהו שבר על איזהו
אמה, אזי מתנוצץ הנגון של הלויים שהוא
פנגד השבר הזה.



מו.

(ח"א יט, ג)

השם 'יוסף' - על־שם 'שלמות לשון־הקדש', שהוא 'תקון־הברית', בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי" - פי בו תלוי 'כבוד', פי אין בשת אלא במקום עריין, שהוא 'פגם־הברית', בבחינת 'ערלה', בבחינת (בראשית לד, יד) "פי חרפה היא לנו".

מז.

(ח"א לד, א-ח)

כתיב (תהלים סט, כא): "חרפה שברה לבי" - הינו: החרפות ובזיונות שוברין לבו של אדם. והתקון הוא: על־ידי שמקשר את 'לבו', לה'נקדה' השיך ל'לבו' בעת הזאת; ועל־ידי־זה נתבטל ה'חרפה' השורה על 'לבו'.

וצריך כל אחד: לדבר בינו לבין קונו - כדי שיאיר בבחינת 'נקדה' בבחינת (תהלים מט, ד): "פי ידבר חכמות" - לה'וא"ו, שהוא בבחינת (שם): "והגות לבי תבונות". ועל־ידי־זה נתבטל "ערלת לבו" (ויקרא כו, מא; דברים י, טז) - הינו 'חרפות', הינו 'אהבות־רעות'.

וגם צריך כל אדם: לדבר עם חברו ביראת־שמים - כדי לקבל התעוררות בלב, מהנקדה שיש בחברו יותר ממנו, כמו שכתוב: "ומקבלין דין מן דין" (תרגום על: "ויקרא זה אל זה". ישעיהו ג, ג).

פי בזה הבחינה שיש בחברו יותר ממנו - זאת הבחינה הוא בבחינת 'נקדה'. ושם בה'נקדה' הזאת, שורה ה'אהבה' וכו'. וה'נקדה' הזאת, הוא בבחינת 'צדיק' לגבי חברו. ומאיר ל'לב' חברו הנקרא 'וא"ו'.

וכל ה'נקדות' הללו - הינו: ה'נקדה' הנקרא: "פי ידבר חכמות", וגם ה'נקדה' שיש בכל אחד מה שאין בחברו - הם 'ענפים' לה'צדיק, שהוא 'נקדה פלליות' של כל ישראל.

שהכל צריכין לקבל מתחלה מהצדיק; ואחר־כך יקבלו דין מן דין; וכל אחד יקבל מנה ובה. ועל־ידי שלשה בחינות אלו, נתבטל ה'חרפות', הינו: "ערלת לב", הינו: 'אהבות רעות'. וזהו (משלי י, יב): "על כל פשעים תכסה אהבה" - פי שם שורה 'אהבה הקדושה'.

וזהו פשנולד 'יוסף־הצדיק', אמרה 'רחל' (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי" - פי בשנתגלה ה'נקדה' ששם 'אהבה הקדושה' - אזי נתבטל ה'חרפות', הינו: 'ערלת לב', הינו: 'אהבות רעות'.

מח.

(ח"א נד, ו)

"ופרעה חלם" (בראשית מא, א), הינו: ה'פח המדמה', שמחזיר תמיד לשרות על־פי שונה הלכות' - שפשה'חדושים' הם על־ידי 'פח המדמה', "אזי נבראין רקיעין דשוא" (הקדמת הזמר ה), ועל־ידם בא רעב לעולם.

ואף שיש בהם גם־כן טוב, שהם 'דברי־תורה', בבחינת 'שבע' - הרע מתרבה וגובר על הטוב, בבחינת (שם שם, כא): "ולא נודע פי באו אל קרבנה" - שמתגבר חס־ושלום בבחינת "שבע שני הרעב" (שם שם, נד), על בבחינת "שבע שני השבע" (שם שם, נג), שהוא בבחינת התגברות הרע על הטוב, עד שאין נפר הטוב מפני הרע,

וְתִקְוֶנּוּ: הוא 'יוסף' - בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי" - שהוא ממתיק את הרע, שהוא בחינת הרעב, בבחינת (יחזקאל לו, ב): "אשר לא תקחו עוד הרפת רעב בגוים".

מ.ט.

(ח"א נה, ו)

'אסיפה' הנאמר ב'פרה אדומה' (במדבר יט, ט - ואסף איש טהור את אפר הפרה) - זהו בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי".

זֶה בחינת: 'בטול קול שלישי' (עין בפנים עגון שאר הקולות בבחינת 'שחיטה' ו'שרפה'), שיש לאדם בזיונות וחרפות משונאים, בבחינת (תהלים מד, טז): "כל היום כלמתי נגדי ובשת פני כסתני, מקול מהרה ומגדה", בחינת (שם כב, ז): "ואנכי תולעת ולא איש, הרפת אדם ובזוי עם".

נ.

(ח"א פב)

כל החרפות הבאים לאדם, הם מ'שלש' קלפות: "רוח סערה, וענן גדול, ואש מתלקחת" (יחזקאל א, ד) - ועקר ה'חרפות', באים מבחינת 'ערלה', שהיא בחינת ה'שלש'קלפות'.

ועל-כן בשנולד יוסף, אמרה אמו (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי" - כי בהתגלות בחינת 'יוסף', שהוא בחינת 'קדשת-הברית', בחינת 'מילה' (זוהר פקודי רכה). - נאספו החרפות' - הינו ה'שלש'קלפות'.

נא.

(ח"ב עט - ראשי-פרקים' שכתב רבנו ז"ל לעצמו)

יוסף הטמין חרפתי. - על-ידי "יוסף היה במצרים" (שמות א, ה), "אסף חרפתי" (בראשית ל, כג).



"ויברך ה' אתך לרגלי" (בראשית ל, ל)

נב.

(ח"א כד, ג-ד)

כשאדם עושה איזה מצוה, יש פח בהמצוה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השם-יתברך. ועל-ידי ה'התעוררות', הינו על-ידי 'הליכה' - נמשך 'ברכה' לכל העולמות. וזה בחינת (בראשית ל, ב): "ויברך ה' אתך לרגלי".

נג.

(ח"ב ד, ז)

צריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם, ל'שרש-הרצון' - ועל-ידי-זה מתגבר ומכניע וסותר ידעות חכמי-הטבע' שכופרים ברצון'.

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח-הנחש', שהוא 'שרש חכמת-הטבע', בחינת (שמואל-א יז, ו): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר ב'גלית', הינו: בחינת 'מצח-הנחש'.

כי 'גלית' היא 'פופר', והיה רוצה להראות: שכל ה'סבות', הכל על-פי הטבע חסו-שלום, שזה בחינת 'מצח-הנחש'.

וזהו: "רגליו" - בחינת 'סבות', כמו שכתוב (בראשית ל, ל): "ויברך ה' אתך לרגליו".

אתך לרגלי" - "בסבותי" (רד"ק זכריה יד, ד) -
 כי כן הוא הפרוש שם: ש'יעקב' אמר
 ל'לבן': שהשם יתברך היה מסבב אליו
 הברכה על-ידו ובסבתו.

נמצא: ש'רגל' הוא בחינת 'סבות' - רק
 ש'יעקב' תלה כל הסבות בהשם-
 יתברך, ו'גלית' היה תולה כל הסבות שלו
 ב'מצח-הנחש', דהינו: ב'חיוב-הטבע'. וזהו:
 ומצחת נחשת על רגליו, פנ"ל.



"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל, לג)

נד.

(ח"א סד, בסוף)

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל,
 לג). "צדקתי" - בחינת 'לבושין',
 בחינת (איוב כט, יד): "צדק לבשתי". "מחר" -
 הוא בחינת 'לעתיד-לבוא', כי "מחר לקבל
 שכר" (ערובין כב).

הינו: שאז ב'יום מחר' שיהיה ה'קבול
 שכר' ל'עתיד-לבוא' - יתגלה סוד
 בחינות ה'לבושין'. ואז יבינו בחינת ה'חלל-
 הפנוי', שהוא על-ידי ה'צמצום', איך אפשר
 להיות שבאמת יש שם אלקות, ואף-על-פי-
 כן הוא חלל-הפנוי.

כי אז יתגלה ראש אמנה, בחינת (שיר-
 השירים ד, ח): "תבואי תשורי מראש
 אמנה", בחינת ה'נגון העליון' של ראש
 אמונה, שעל-ידו נתפטר כל המבוכות של
 חלל-הפנוי.

וזהו בעצמו ה'קבול שכר' - כי עקר
 ה'קבול שכר' ל'עתיד הוא: ש'שיגו

השגות, ויבינו מה שהיה אי-אפשר להבין
 בעולם-הזה - ואז ידעו: שה'חלל-הפנוי'
 הוא בחינת 'ארבה' - "כהוא קמצא
 דלבושה מנה ובה" (בראשית-רבה כא, ה - וכמובא
 בכל ספרי-קבלה).

'לבוש' - הוא בחינת ה'צמצום' של
 חלל-הפנוי. שעל-ידו בחינת
 ה'לבושין' - יבינו: שהוא מנה ובה, שבאמת
 יש שם אלקות, ואף-על-פי-כן הוא בחינת
 'לבוש', בחינת 'צמצום', בחינת חלל-
 הפנוי. - וזה בחינת (שמות י, ד): "הנני מביא
 מחר ארבה בגבלך" וכו'.

נה.

(פתב"ד רבנו ז"ל, השיך לתורה ח"א סד
 בא אל פרעה הנ"ל, הנדפס בסוף הספר)

"וענתה בי צדקתי ביום מחר פי תבוא
 על שכרי" (בראשית ל, לג) - הינו:
 ל'עתיד יענה ויסביר לי תרוצים' על כל
 ה'ספקות'. וזה: "צדקתי" - הינו: 'לבושין'
 ו'הסתרה' ו'צמצום', כמו (איוב כט, יד): "צדק
 לבשתי".

וזה: "וענתה" - כמו (משלי כו, ה): "ענה
 כסיל" - שתען ותשיב לי תרוץ' על
 כל ה'ספקות'.

"צדקתי" - שהן 'לבושין' שלי - הן
 ישיבו לי על 'לבושין'
 וה'צמצום' של השם-יתברך.

נו.

(ח"א רנא)

על-ידי 'מלחמות', הינו 'מחלקת' -
 נופלים מחשבות של רשעים על
 אנשים פשרים, הינו 'מחשבות' של
 'פפירות'.

וְהִתְקוּן לָזֶה: לְמִסַּר הַמְּלַחְמָה לַהֲשֵׁם,
שֶׁהַשֵּׁם יִלְחֶם הַמְּלַחְמָה.

וְזֶה בְּחִינַת 'שְׁתִּיקָה' - הֵינּוּ: שְׂצָרִיךְ לְשִׁתְּק
לָהֶם, רַק לְסִמְךָ עַל הַשֵּׁם שֶׁהוּא יִלְחֶם
בְּשִׁבְלֵנוּ. וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת יד, יד): "ה' יִלְחֶם
לָכֶם וְאַתֶּם תַּחְרִישוּן".

וְעַל-יְדֵי ה'שְׁתִּיקָה' זֶה - נִתְעַלָּה
הַמַּחְשְׁבָה - כִּי נִתְבַטְּלִין
מַחְשְׁבוֹת־רַעוּת שֶׁל כְּפִירוֹת.

אֲךָ כְּשֶׁגַּם הֵם שׁוֹתְקִים - אַזִּי יִכּוּלִים חֹסֵי-
וְשָׁלוֹם לְקַלְקַל הַתְּקוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-
יְדֵי שְׁתִּיקָתוֹ. הֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה'צְדָקָה'
שְׁלָהֶם, הֵם יִכּוּלִין לְהִתְגַּבֵּר שֶׁשְׁתִּיקָתָם
יַעֲלֶה עַל שְׁתִּיקָתָנוּ.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכט, ג): "עַל גְּבֵי חָרְשׁוֹ
חָרְשִׁים הָאָרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם".

"עַל גְּבֵי חָרְשׁוֹ חוֹרְשִׁים" - לְשׁוֹן
'שְׁתִּיקָה', בְּחִינַת: "וְאַתֶּם תַּחְרִישוּן".
הֵינּוּ: שֶׁשְׁתִּיקָתָם עוֹלָה עַל גְּבוֹ כַּנ"ל.

וְזֶהוּ: "הָאָרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם" - זֶה בְּחִינַת
ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל,
א): "וְעִנְתָהּ בִּי צְדָקָתִי".

הֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם - הֵם
יִכּוּלִין חֹסֵי-שָׁלוֹם לְהִתְגַּבֵּר,
שֶׁשְׁתִּיקָתָם יַעֲלֶה עַל שְׁתִּיקָתָנוּ. וּמַחֲמַת זֶה
אֵין מוֹעִיל הָעֵצָה הַנ"ל לְמִסַּר הַמְּלַחְמָה
לַהֲשֵׁם, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם
תַּחְרִישוּן".

אֲךָ ה'אִישֵׁהָאֵמֶת', מוֹשֵׁף לְעֵצְמוֹ כֹּל
הַצְּדָקוֹת, וְנִתְבַטְּל כַּח הַצְּדָקָה שְׁלָהֶם

- וְאִזִּי מִמִּילָא נִתְבַטְּל מַחְשְׁבָתָם הָרָעָה,
וְנִתְבַטְּלִין כָּל הַכְּפִירוֹת.



"וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לְבָנָה לַח וְלוֹז וְעַרְמוֹן,
וַיַּפְצֵל בָּהֶן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת. מַחְשֵׁף הַלְבָן אֲשֶׁר
עַל הַמְּקָלוֹת. וַיַּצַּג אֶת הַמְּקָלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל
בְּרֵהֻטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם, אֲשֶׁר תִּבְאֵן הַצֶּאֱן
לְשִׁתוֹת לְנֹכַח הַצֶּאֱן וַיַּחֲמֵנָה בְּבִאֵן לְשִׁתוֹת
וְגו'. וְהִנֵּה הַעֲתָדִים הָעֲלִים עַל הַצֶּאֱן עֲקָדִים
נִקְדָּים וּבְרָדִים" (בְּרֵאשִׁית ל, לז-לח; לא, ייב)

נז.

(ח"א כט, ה)

'יַעֲקֹב' הַמְּשִׁיךְ 'לְבָנוֹנִית', בְּבְחִינַת
(בְּרֵאשִׁית ל, לז): "מַחְשֵׁף הַלְבָן" -
עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַכְּלָי', כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שָׁם מט,
א): "רֵאשִׁית אוֹנִי". (עֵינן עוֹד לְעִיל בְּפָסוּק (בְּרֵאשִׁית
כח, כ): "וְנָתַן לִי לָחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ").

נח.

(שְׁבַח־הַר"ן ח"ב כב)

וְגָדַל עֵצֶם הַסְּפָנוֹת שֶׁהָיָה לָהֶם (לְרַבְּנוּ ז"ל
וּמְלוֹנָהוּ) בְּחִזְיוֹנָתָם (מֵאֲרָץ-יִשְׂרָאֵל), אִי-
אֶפְשֶׁר לְסַפֵּר - כִּי הָיוּ עַל הַסְּפִינָה הַזֹּאת שֶׁל
מְלַחְמָה, שֶׁהָיְתָה מְלֵאָה יִשְׁמַעְאֵלִים, וְהֵם הָיוּ
רַק שְׁנֵי יְהוּדִים לְבַד. וְדָרָךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים,
בְּפָרֻט אֲנָשֵׁי מְלַחְמָה: לְתַפֵּס יְהוּדִים וּלְמַכְרֵם
בְּמִרְחָקִים לְעַבְדִּים. וְהָיָה לְרַבְּנוּ ז"ל פֶּחַד
גְּדוֹל מְזָה.

וְאָמַר: שֶׁהִתְחִיל לַחֲשֹׁב בְּעֵצְמוֹ: מַה יַּעֲשֶׂה
אִם יוֹלִיכוּ אוֹתוֹ לְאִיזָה מְקוֹם עַל
הַיָּם שְׂאִין שָׁם יְהוּדִי וַיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ שָׁם? וּמִי
יַדַּע מְזָה?! - וְהָיָה לוֹ צַעַר גְּדוֹל: אֵיךְ יוֹכַל
לְקַיֵּם שָׁם אֶת מְצוּוֹת הַתּוֹרָה!?

וְהִתְחִיל לַחֲשֹׁב בְּדַעְתּוֹ בְּעֵינָיו זֶה - עַד שְׁזָכָה שָׁבָא עַל הַשְּׁגָה: "שְׂיוּכַל לְעַבֵּד הַשָּׁם-יִתְבָּרָה, אֲפִלוּ כִּשְׁלֹא יוּכַל הַס־וְשָׁלוֹם לְקַיֵּם הַמְצֻוֹת!"

כִּי הִשִּׁיג אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁל 'אָבוֹת הָעוֹלָם' שֶׁהָיָה לָהֶם קֶדֶם 'מִתַּן-תּוֹרָה', שֶׁקִּיָּמוּ כָּל הַמְצֻוֹת אֲחֵי-עַל-פִּי שֶׁלֹּא עָשׂוּ הַמְצֻוֹת כַּפְּשׁוּטָן - כְּמוֹ 'עֵקֵב אָבִינוּ' "שֶׁקַּיֵּם מְצֻוֹת תַּפְּלִין עַל-יְדֵי 'הַמְקַלּוֹת אֲשֶׁר פָּצַל" (בְּרֵאשִׁית ל, לח) בְּיָדוּעַ (זֶהוּ וַיֵּצֵא קַסְבּ.), וְכִי־יֵצֵא בְּזֶה - עַד שֶׁהִשִּׁיג אֵיךְ לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצֻוֹת בְּדַרְךְ זֶה כְּשֶׁהָיָה אָנוּס שָׁם, בְּמָקוֹם שֶׁיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ הַס־וְשָׁלוֹם.

וְתַכְף כְּשֶׁזָכָה לְהַשְׁגָּה זוֹ - עֶזְרוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרָה, וּבֵאֵה הַסְּפִינָה וְהַגִּיעָה אֶל לְאֲרֵבְעָה-עָשָׂר בְּנֵי־סוּן, לְכַרְךְ גְּדוֹל שְׁעוֹמֵד עַל אֵי הַיָּם וְכוּ', וְהָיָה לָהֶם שְׂמֵחָה גְּדוֹלָה וְכוּ'.

נט.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, מִתְּנָה וּמִתְנַת שְׂכִיב־מְרַע ד, יד - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כה, 'אֲחֻי לָן מְנֹא')

"עֲקָדִים, נִקְדִים וּבְרָדִים" (בְּרֵאשִׁית לא, י"ב) - הֵם בְּחִינַת 'פְּלִיטוֹת-הַגִּוִּינִין', שֶׁהֵם 'גְּדֵלֵת-הַבּוֹרָא' - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְכַנְיַעִין 'כַּח-הַמְדַמָּה', 'כַּח-הַבְּהֵמִיּוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת (שָׁם כט, י; ל, לז-מ): "צֵאן לָבוֹן".

וּמְבַרְרִין ה'טוֹב', שֶׁהֵם בְּחִינַת (יִחְזַקְאֵל לו, לח): "צֵאן קִדְשִׁים", 'צֵאן יַעֲקֹב', בְּחִינַת (שָׁם לד, לא): "וְאַתָּן צֵאנִי צֵאן מִרְעִיתִי אָדָם אֲתֶם".

"עֲקָדִים נִקְדִים וּבְרָדִים" - הֵם כָּלֵל כָּל הַמִּזְחִין וְהַשְּׂכֵלִיּוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הָעוֹלָמוֹת וְהַשְּׂתַלְשְׁלוֹתָם מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף, שֶׁכָּלֵם נִתְהוּוּ עַל-יְדֵי חֻקְמָתוֹ יִתְבָּרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּחִלִּים קד, כד): "כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ".

כִּי אֵיחָא בְּעֵץ-חַיִּים' (ש"ו פ"ג): "שְׂתַחֲלַת שְׂרַשׁ הָאֲצִילוֹת, וְכָל מָה שֶׁנִּתְהוּוּ שָׁם - נִקְרָא בְּשֵׁם 'עוֹלָם-הָעֲקָדִים'.

וְאַחֲרֵי-כֵן נִמְשָׁךְ אִזְרוֹת ה'שְׁבַע-הַמְּלָכִין-קִדְמָאִין דְּמִיתוּ, כִּי הָיָה בָּהֶם מִיתָה וְשִׁבְרָה וְכוּ' - וְזֶה בְּחִינַת 'עוֹלָם-הַנִּקְדִים'.

וְאַחֲרֵי-כֵן הָיָה 'עוֹלָם-הַתְּקוּן', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקַר הַתְּהוּוֹת וְקִיּוּם כָּל הָעוֹלָמוֹת מִתְחַלֵּת הָאֲצִילוֹת עַד סוּף הָעֲשִׂיָה - וְזֶה בְּחִינַת 'בְּרָדִים'.

וּמֵאֲלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה בְּחִינּוֹת, שֶׁהֵם "עֲקָדִים נִקְדִים וּבְרָדִים" - נִמְשָׁךְ וְנִשְׁתַּלְשַׁל בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת שִׁישׁ בְּשִׁכּוֹל, שֶׁהֵם: א) שִׁכּוֹל בְּכַח. ב) וְשִׁכּוֹל בְּפַעַל. ג) וְשִׁכּוֹל הַנִּקְנָה.

א) כִּי 'שִׁכּוֹל בְּכַח' - זֶה בְּחִינַת "עֲקָדִים", שֶׁשָׁם אֵין שׁוּם הַשְּׁגָה, כִּי הוּא 'קֶדֶם הָאֲצִילוֹת', וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת שִׁכּוֹל בְּכַח.

ב) וְאַחֲרֵי-כֵן מוֹצִיאִין הַשִּׁכּוֹל מִפֶּחַ אֶל הַפַּעַל, וְאֵז נִתְהוּוּן ה'שְׁבַע-הַמְּלָכִים' הַנִּזְכָּר, שֶׁהֵם 'שְׂרַשׁ הַשְּׁבַע-מִדּוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁבַעַת יְמֵי-הַבְּנִיין'.

אָבֵל שָׁם יֵשׁ עֵדוּן בְּחִינַת 'שִׁבְרָה', כִּי אֵי-אֲפָשֶׁר לְבַרֵּר הַשִּׁכּוֹל לְאַמְתּוֹ בְּתַחֲלָתוֹ מִיָּד, וְקֶדֶם שֶׁמּוֹלִידִין וּמְחַדְשִׁין אֵיזָה דְּבַר לְאַמְתּוֹ - צְרִיכִין לְהַפְכוֹ וּלְשַׁבְּרוֹ מִתְחַלָּה בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת.

וְאַחֲרֵי-כֵן מְבַרְרִין הַשְּׂבָרִים, וּמְחַבְּרִין אוֹתָן וּמְתַקְנִים אוֹתָם עַל-יְדֵי תוֹסֵפֶת הַשִּׁכּוֹל חֲדָשׁ שֶׁמְמַשְׂיכִין, וְאֵז בּוֹנִין וּמְשַׁלְיָמִין הַחֲדוּשׁ עַל מִתְכַּנְתּוֹ וְכוּ'.

כִּי עַל-פִּי־רַב צְרִיכִין מִתְחַלָּה לִזְמַר כְּמָה סְבָרוֹת וְלִבְנֹת כְּמָה בְּנִינִים שְׂאִינָם

מתקיימים, שאין יכולין לברר על-ידם ההלכה והחדוש לאמתתו.

וזה בחינת (בראשית-דב' ג, ז): "בונה עולמות ומחריבן" - בחינת 'שבירת-המלכים', בחינת 'עולם-הנקדים' - שכל-זה נעשה בעת שמוציאין השכל מפח אל הפעל, שהוא בחינת 'בנין-העולמות' וכו'.

ג) ואחר-כך אף-על-פי שכל הסברות והשכליות שהוציא בתחלה, לא נתקיימו ונשברו - אף-על-פי-כן צריכין לחזק עצמו אחר-כך, וללקט ולברר מהם כמה נקודות טובות, כמה סברות ישרות שנמצאין ומפזרין בהם. ולהוסיף עליהם שכל חדש, ולחברם אליהם ולקבץ אותם יחד - עד שנשלים הבנין והחדוש על אמתתו.

וזהו בחינת 'עולם-התקון', בחינת 'עולם-הברדים'. וזהו בחינת 'שכל-הנקנה', שהוא עקר קיום הדבר על מכונו. ועין ב'עץ-חיים' ותבין.

ויעקב עשה כמה תחבולות לזה בכמה דרכים - עד שהמשיך בחינת 'התגלות-הגנין' על 'עדרי צאן קדשים' שלו, כדי להכניע מהם ה'מדמה', ולהביאם אל ה'שכליות' הנ"ל.

וזה (בראשית ל, לז): "ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון, ויפצל בהם וכו' מחשה הלבן אשר על המקלות" (בראשית ל, לז). ואיתא (זהר ויצא קסב): "שזה בחינת סוד התפלגין" - שהם "כלל-התורה שהוקשה בלה לתפלגין" (קדושין לה), 'כלל-המחין'.

הינו: ש'יעקב' בחינת ה'צדיק', שהוא 'נקדת-האמת' - המשיך בחכמה נפלאה כל ה'מחין-הקדושים', ב'דרכים

נפלאים ונוראים מאד מאד, עד שהכניס החכמה והשכל האמת, בתוך המחין של כלל-ישראל - שיכנס החכמה והשכל האמת בתוכם היטב, שביינו האמת לאמתו.

עד שלא יהיה פח לשום הטעאה של ה'פח-המדמה', בחינת 'לבן' - להעבירם מזה חסוֹשֶׁלום.

וזהו (בראשית שם, לח): "ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים" וכו'. "ברהטים" - "הם רהיטי מחין" (תקוני-זהר קמד). הינו: ש'יעקב' הציג ותחב את ה'מקלות', שהם בחינת 'חדושי-התורה' שחדש וגלה בשכל אמת ונפלא ונורא כזה - הציג ותחב אותם "ברהטים", בתוך "רהיטי מחין" של תלמידיו המתקרבים אליו.

וזהו: "ויצג". "ויצג" דיקא - שהציג ותחב חדושים שלו האמתיים, "ברהטים", בתוך "רהיטי מחין" שלהם - שיהיו תחובים בהם בעמק גדול, עד שלא יהיה פח לשום טעות של ה'מדמה', להעבירם מהם חסוֹשֶׁלום, פי כבר הם מבינים האמת היטב.

וזהו: "ברהטים בשקתות המים" - "ברהיטי מחין", במקום ששותין מימי התורה והדעת, שם הציג את ה'מקלות' הנפלאים שלו, שהם בחינת ה'שכליות-האמתיים' שלו, שמכונין את האדם בכל-עת לדרך-הישר, כמו ה'מקל' שמכוון את העדרים אל הדרך הישר וכו'.

וזהו (בראשית שם): "אשר תבאן הצאן לשותות לנכח הצאן ויחמנה בבאן לשותות" - כדי כשיבואו שאר ה'צאן קדשים' לשותות מ'מימי התורה והדעת' -

"לנכח הצאן קדשים" ששנתו כפר, שזכו כפר להפיר האמת-לאמתו.

"ויחמנה בבאן לשותות" - שיחממו עצמם בחמימות והתלהבות דקדשה, ב"רשפי אש שלהבת יה" (שיר-השירים ח, ו) - לעבד השם-יתברך, ולהתפלל בחמימות והתלהבות.

ו"לא ילכו עמו בקרי" (על-פי ויקרא כו) חס-ושלום, בבחינת 'קרירות', "שנמשך מ'סטר-אידעמלק", "שהוא סטרא דלבן (זהר וישלח קסו: בלק קצט: הצינוני על-התורה פרשת שמות), שניאמר בו (דברים כה, יח): "אשר קרף בדרו".

כי 'יעקב' בחינת 'נקדת-האמת' - המשיך 'תורה', בחינת 'מקלות', להנהיג העולם ב'שכליות-נפלאים' כאלו, עד אשר הציג ותחב ה'שכל-האמתי, בתוך 'רהיטי מחין' של המתקרבין אליו.

עד שכל ה"צאן קדשים" שיבואו לשותות מ'מימי-התורה', 'לנכח הצאן' הקדוש שבו - יתחממו עצמן בחמימות-דקדשה, לעבד השם-יתברך ולהתפלל בחמימות והתלהבות דקדשה וכו'.



"וישמע את דברי בני לבן" (בראשית לא, א)

ס.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. ו"המאחר נדרו, גורם אלו הארבע מדות: עבודה-זרה, גלוי-עריות, שפיכות-דמים, לשון-הרע" (ויקרא-דבא לז, א). ועל-ידי שמסתכלין להטיל המשאוי על כל אחד פראוי לו - זוכין

ל'התרת-נדרים', ונצולין מ'ארבע-מדות' הנ"ל.

בדאיתא במדרש (שם): שלמד [שלמדיו] מ'יעקב': שבשביל שאחר נדרו, בא לידי ארבע הנ"ל.

(א) 'עבודה-זרה' - שניאמר (בראשית לה, ב): "הסירו את אלקי הנכר". (ב) 'גלוי עריות' - "ותצא דינה" וכו' (שם לה, א). (ג) 'שפיכות-דמים' - ב'שכם'. (ד) 'לשון-הרע' - "וישמע את דברי בני לבן" (שם לא, א).

ואיתא (ויקרא-רבה שם, ב): שבשביל שראה משה בסבלות בני-ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, יא): "וירא בסבלתם", דהינו: שנתן לב על סבלותם שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השיך לאיש נתנו על אשה, וכן להפך. והיה משה מסתכל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו'. וכן בין אנשים בעצמן וכו'. ואמר לו השם-יתברך: שעל-ידי-זה תזכה להתיר נדר שניאמר בו גם-כן (במדבר ל, יז): "בין איש לאשתו" וכו'.

נמצא: שעל-ידי שמסתכלין להעריך כל אחד פראוי - זוכין ל'התרת-נדרים' - ונצולין מ'ארבע-מדות' הנ"ל.



"ומאשר לאבינו עשה את כל הפנד הזה" (בראשית לא, א)

סא.

(ח"ב ח, ה)

על-ידי 'התגלות-הפבוד', שהוא בחינת 'שרשי-הנפשות' - על-ידי-זה בא 'התפשטות-הנבואה'.

וְזֶה בְּחִינַת (שַׁבַּת צב.): "אֵין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה, אֶלֶּא עַל חָכֶם, גְּבוּר וְעִשִׂיר" - כִּי כָּל בְּחִינּוֹת אֵלוֹ, הֵם בְּבְחִינַת 'כְּבוֹד', שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַנְּבוּאָה'.

(א) 'חָכֶם' - בְּבְחִינַת (מִשְׁלֵי ג, לה): "כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ".

(ב) 'גְּבוּר' - בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים כד, ח): "מִי זֶה מְלֹךְ הַכְּבוֹד, ה' עֲזֹז וְגְבוּר".

(ג) 'עִשִׂיר' - בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית לא, א): "וַיִּמְאַשֶׁר לְאַבְיָנוּ עֲשָׂה אֶת כָּל הַכְּבוֹד הַזֶּה".



"כִּי כָּל הַעֲשֵׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹקִים מֵאַבְיָנוּ לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ, וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹקִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה" (בְּרֵאשִׁית לא, טז)

סב.

(ח"א ס"ד)

"לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ בְּפִרְקַמְטִיא, וּשְׁלִישׁ בְּקִרְקַע, וּשְׁלִישׁ בְּיָדוֹ" (בְּבֵא־מִצִּיעָא מב.).

וְשְׁלֹשָׁה חֻלְקִים' אֵלוֹ שֵׁישׁ בְּעִשִׂירוֹת', הֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים 'עִשִׂירוֹת' שְׁנֹזְכָר בַּתּוֹרָה - כִּי בְּכָל הַתּוֹרָה בָּלָה לֹא נִזְכָּר עִשִׂירוֹת, כִּי־אֵם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֵלוֹ.

דְּהֵינּוּ: (א) אֶצֶל סְדוּם - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית יד, כג): "וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הֶעֱשֵׂרְתִּי אֶת אַבְרָם". (ב) וְאֶצֶל רְחֵל וְלֵאָה' - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שָׁם לא, טז): "כִּי כָּל הַעֲשֵׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹקִים" וְכוּ'. (ג) וְאֶצֶל 'שְׁקָלִים' - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת ל, טו): "הֶעֱשִׂיר לֹא יִרְבֶּה".

כִּי "שְׁלִישׁ שְׁבַפְרַקְמִטִּיא" - הוּא כְּנֶגֶד הַעִשִׂירוֹת' שְׁנֹזְכָר אֶצֶל 'סְדוּם' וְכוּ'.

וְ"שְׁלִישׁ שְׁבַקְרַקַע" - הוּא כְּנֶגֶד הַעִשִׂירוֹת' שְׁנֹזְכָר

אֶצֶל רְחֵל וְלֵאָה'. כִּי בְּאַמַּת עֵקֶר הַעִשִׂירוֹת', הוּא רַק בְּשִׁבִל 'הַתְּבוּנָנוֹת', אֲבָל בְּלֵאָזָה, הַעִשִׂירוֹת' הוּא רַק בְּשִׁבִל 'נָשִׁים וְקַטְנֵי־הַדַּעַת' כְּמוֹתָן.

וְזָהוּ שְׁאֵמְרוּ: "כִּי כָּל הַעֲשֵׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹקִים מֵאַבְיָנוּ, לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ" - הֵינּוּ: שְׁכָּל הַעִשִׂירוֹת', הוּא רַק בְּשִׁבִל 'נָשִׁים וְקַטְנֵי־הַדַּעַת' כְּמוֹנוּ.

אֲבָל אַתָּה: "וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ אֱלֹקִים עֲשֵׂה" - דְּהֵינּוּ: שְׁאֵתָה צְרִיךְ לְהַעִשִׂירוֹת', בְּשִׁבִל 'הַתְּבוּנָנוֹת בְּגִדְלַת־הַשֵּׁם'. וְכְנֶגְד־זֶה הוּא בְּחִינַת 'שְׁלִישׁ שְׁבַקְרַקַע', בְּחִינַת (סַנְהֶדְרִין ע"ד): "אִשָּׁה קִרְקַע עוֹלָם".

וְ"שְׁלִישׁ בְּיָדוֹ" - הוּא כְּנֶגֶד הַעִשִׂירוֹת' שְׁאֶצֶל 'שְׁקָלִים' וְכוּ'.

סג.

(ח"א ס"ט)

דַּע: שֶׁהַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ 'מְמוּן', בְּזָה הוּא גּוֹזֵל מִמֶּנּוּ 'בְּנִים'. כִּי עֵקֶר הַמְּמוּן' שֶׁל הָאָדָם, בָּא לוֹ עַל־יְדֵי 'בַּת־זוּגוֹ' - כִּי עַל־יְדֵי 'אוֹר נִפְשָׁה', מְזָה בָּא לוֹ הַמְּמוּן' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (בְּבֵא־מִצִּיעָא נט.): "אוֹקִירוּ לְנִשְׁיָכוֹ, כִּי הֵיכִי דַתְתַּעְתְּרוּ".

וְכָל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם - הוּא בָּא עִם 'בַּת־זוּגוֹ' הַמִּיְהַדֵּת לוֹ, וְעִם סְכוּם מְמוּן הַקְּצוּב לוֹ שִׁיְהִיָּה לוֹ בְּזָה

הָעוֹלָם, וּכְמֹה 'פְּרוֹת' הֵינּוּ 'בְּנִים' שִׁיְהִיו לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְהֵם בְּחִינַת 'אֵילָן' וְ'עֲנָפִים' ו'פְּרוֹת'. הֵינּוּ: שִׁ'אֹר נִפְשָׁה' - הוּא בְּחִינַת 'עֵקֶר הָאֵילָן', שִׁמְמֵנוּ יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְׁטִים 'עֲנָפִים', הֵינּוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפֹשְׁטוֹת אוֹרָה', בְּחִינַת ה'מְמוֹן'. וְעַל ה'עֲנָפִים' אֵלוֹ - גְּדָלִים ה'פְּרוֹת', הֵינּוּ ה'בְּנִים'.

נִמְצָא: בְּשֶׁאֶחָד גּוֹזֵל מִחֵבְרוֹ 'מְמוֹן' - הוּא גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ 'עֲנָפִים' שֶׁל ה'אֵילָן' שָׁלוֹ, הֵינּוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת אוֹר נִפְשָׁה', שִׁמְשֵׁם ה'מְמוֹן' כִּנ"ל.

עַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה: גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ נִפְשָׁה בְּנִיּוֹ וּבְנוֹתָיו, שֶׁהֵם תְּלוּיִים וּגְדָלִים וְיוֹנְקִים מ'אֹר הָעֵנָף הַזֶּה, כִּי הֵם הֵם ה'פְּרוֹת' הַגְּדָלִים עַל ה'עֲנָפִים' אֵלוֹ - וּכְשֶׁנוֹטֵל ה'עֵנָף' נוֹטֵל ה'פְּרוֹת'.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַחֵל וְלֵאָה (בְּרֵאשִׁית ל"א, טז): "כִּי כָל הָעֵשֶׂר אֲשֶׁר הֵצִיל אֱלֹקִים מֵאֲבִינוּ, לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ". "לָנוּ וּלְבָנֵינוּ" דִּיקָא - כִּי עֵקֶר ה'עֲשִׂירוֹת', עַל־יְדֵי ה'אִשָּׁה' - וְבָה' תְּלוּיִים ה'בְּנִים'. כִּי ה'אִשָּׁה' הִיא עֵקֶר בְּחִינַת ה'אֵילָן', וְה'עֲשִׂירוֹת' הֵם ה'עֲנָפִים שֶׁל ה'אֵילָן', וְה'בְּנִים' הֵם ה'פְּרוֹת' הַגְּדָלִים בְּעֲנָפִים' הָאֵלוֹ.



"לָבֵן הָאֲרָמִי" (בְּרֵאשִׁית ל"א, כ)

סד.

(ח"א י"ט, ד)

"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" (בְּרֵאשִׁית ב', ט), זֶה 'לְשׁוֹן־תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא 'אִמְצָעִי' בֵּין 'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ' וּבֵין 'לְשׁוֹן שֶׁל שְׂבָעִין

עֲמֻמִּין'. ו'לְשׁוֹן־עֲמֻמִּין' כְּשֶׁרוֹצִים לִינֹק מ'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', אִי־אֶפְשָׁר לָהֶם לִינֹק מִמֶּנּוּ, אֲלָא עַל־יְדֵי 'לְשׁוֹן־תְּרַגּוּם' וְכו'.

כִּי עֵקֶר הַתְּגַבְּרַת הַקְּלֻפָּה, אֵינּוּ אֲלָא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן 'תְּרַגּוּם', בְּבְחִינַת (דְּבָרִים כ"ו, ה): "אֲרָמִי אֲבָד אָבִי"; וּבְבְחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ"ג, ז): "מִן אָדָם יִנְחַנִּי בָלֶק", שֶׁהוּא 'לְשׁוֹן תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא 'לְשׁוֹן אֲרָמִי' - שֶׁדָּרַךְ שָׁם מִתְעוֹרְרִים לִינֹק מִהַקֹּדֶשׁ.

וְעֵקֶר בְּנִינָה וּשְׁלֵמוֹת שֶׁל 'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ' - אֵינּוּ אֲלָא עַל־יְדֵי שִׁמְפִּילִין ה'רַע שֶׁל הַתְּרַגּוּם, וּמַעֲלִין ה'טוֹב שֶׁבְּתְּרַגּוּם' ל'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָם לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. - וְעַל־יְדֵי־זֶה נוֹפְלִין כָּל ה'שְׂבָעִים־לְשׁוֹן' וְכו'.

ו'לָבֵן הָאֲרָמִי', שֶׁהוּא "אֲרָמִי אֲבָד אָבִי" הַנ"ל, רָצָה לִינֹק מִהַקֹּדֶשׁ עַל־יְדֵי ה'תְּרַגּוּם, וְעַל־כֵּן קָרָא לוֹ "יָגֵר שְׁהִדּוּתָא" (בְּרֵאשִׁית ל"א, מז). ו'יַעֲקֹב' הָיָה מַעֲלָה אֶת ה'תְּרַגּוּם' ל'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', וְעַל כֵּן קָרָא לוֹ "גִּלְעָד" (שם), ב'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ'.

סה.

(חיי־מוֹהַר"ן רפ)

בְּהַתּוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֵּל, כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִכָּלֶם, כְּגוֹן "אֲשַׁפְּנֵז" מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית י"ג) - רַק שָׂאִין הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה סְפּוּר גָּמוּר מִכָּלֶם. רַק שֶׁהִיא מְדַבֶּרֶת מֵהֶם וּמְשַׁלְּכָה אוֹתָם.

וּבְמִקּוֹם שֶׁהִיא רוֹצֶה עוֹשֶׂה סְפּוּר גָּמוּר, כְּגוֹן מ'לָבֵן' וְכוּיָצֵא, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה מֵהֶם אֵיזָה סְפּוּר - אֲבָל אֶף־עַל־פִּי־כֹן, בְּהַתּוֹרָה מְרַמְזִים כָּלֶם.

"וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבֶן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בֵרַח הוּא. וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו'." וַיִּגֵד לְלֶבֶן וְגו' כִּי בֵרַח יַעֲקֹב וְגו'. וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו וְגו'. וַיָּבֵא אֱלֹקִים אֶל לְבֶן הָאֲרָמִי וְגו', וַיֹּאמֶר לוֹ: הִשְׁמֹר לָךְ מַדְבַּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאַחִיו לִקְטוּ אֲבָנִים, וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גָל" (בראשית לא, כ"א-כ"ב-כ"ג-כ"ד)

וכיוצא, כדי לפקח דעתו לפי שעה, עד יעבר זעם השטף של המחשבות, כי "אין היצור הרע מצוי אלא לשעתו" (ירושלמי סוטה; הובא במגן אברהם ארח-חיים תר"י סק"ב).

ואזי אין הסטרא-אחרא מבינה כלל שהוא בורח מהם' - מאחר שעוסק במילי-דשטותא'. וזהו בחינת: "ויגנב וכו' על בלי הגיד לו וכו'".

אבל אחר-כך רוצה הסטרא-אחרא להתגבר עוד, ולרדף אחר בחינת יעקב, בחינת "וירדף אחריו" הנאמר שם (בראשית לא, כג).

ואז השם-יתברך עומד בעזרו, ומזהיר את בחינת לבן (שם שם, כט): "השמר לך מדבר עם יעקב מטוב וכו'. כי טובתן של רשעים, רעה היא אצל הצדיקים" (יבמות קג).

הינו: שהשם-יתברך מרחם עליו, מאחר שכבר סבל כל-כך, והוא מזהיר הסטרא-אחרא: "שיסורו ממנו, ולא ידברו עמו מטוב" וכו'.

וזה בחינת עשית הגל' שאמר יעקב לאחיו (שם שם, מו): "לקטו אבנים וכו', ויעשו גל" - זה בחינת מה ששמעתי מפי אדמו"ר ז"ל (לקוטי-מור"ן ח"ב מח): "שכל מה שהאדם מנתק עצמו ממחשבות-רעות למחשבות-טובות, וכל העתקה והזזה ותנועה שהאדם מיזי ומניע ומעתיק עצמו מרע לטוב - הכל מתקבץ בעת הצרה והדחק, ועוזר להאדם" וכו'.

וזה בחינת: "לקטו אבנים" - בחינת (איכה ד, א): "אבני קדש", שהם בחינת הנצוצות-הקדושים' המתבררים על-ידי כל הזזה ותנועה, מה שמנתקים עצמן מרע לטוב - ממחשבות רעות לטובות.

סו.

(לקוטי-הלכות, תפלין ו, לה)

"וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבֶן הָאֲרָמִי, עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בֵרַח הוּא" (בראשית לא, כ) - זהו בחינת מה שאמר רבנו ז"ל (ח"א עב): "שכשבורחין מהמחשבות-רעות - ילך לדרך במה שהוא חושב מחשבות-כשרות, ולא יסתכל לאחוריו כלל וכלל וכו'".

וזהו בחינת: "ויגנב יעקב" וכו' - כי זה שטוען עם ה'מחשבות-זרות', ונכנס עמהם בטוען ונטען, ורוצה שיניחו אותו לצאת מהם, זהו כמו מי שמגיד להרודף שרוצה לברח ממנו, ואזי הוא רודפו יותר.

אבל באמת: עקר העצה, לברח מהם ולילך לדרך, ולכלי להסתכל לאחוריו כלל, ולכלי לטען עמהם כלל - שזהו בחינת (בראשית שם, כ"א): "ויברח יעקב וכו', ויגנב יעקב את לב לבן הארמי" - שהם ה'מחשבות-רעות'.

"על בלי הגיד לו כי ברח הוא" - שאינו מגיד להם שבורח מהם, רק בורח לתומו לדרך, ועל-ידי-זה דיקא נצול מהם.

גם: "ויגנב" וכו' - מרמז: שלפעמים מתגברים ההרהורים והמחשבות כל-כך, עד שקשה לברח מהם לתוך תורה ותפלה ודברים-שבקדשה בשום-אופן. וההכרח לעסוק במילי-דשטותא בעניני צחוק

ומהם עשו "גל" ומחיצה, להפסיק בינם
ובין המחשבות רעות - כי כלם
מתקבצים ועוזרים להאדם בעת הדחק,
בנ"ל.

וזוה שאמר יעקב ללבן הארמי (בראשית שם,
נב): "עד הגל הזה וכו', אם אני לא
אעבר אליך ואם אתה לא תעבר אלי את
הגל הזה וכו'" - כי כבר עשיתי גל ומחיצה,
מהנקודות טובות שיפסיקו ביני ובינך, ולא
תעבר עוד אלי.

וגם אני לא אעבר בגבלך - כי איני רוצה
עוד לכנס למקומך, שהם מקומות-
החיצונים, כי אין אני רוצה עוד לספן נפשי
שם. רק אני אעמד על מקומי לעסק בתורה
ותפלה וכו'. "ואתה לא תעבר אלי, ואני לא
אעבר אליך".

והכל בכח ה"גל" שנעשה על-ידי
ה"אבני קדש" שלקטנו על-ידי כל
התנועות טובות, על-ידי כל מה שהייתי
מנתק עצמי מרע לטוב, בנ"ל.

וזוה בחינת: "ל"ג בעמר" - כי כל ימי
הספירה מבררין ברורים על-ידי
קדשת המחשבה וכו'. וביום "ל"ג בעמר" -
כבר זוכין לכל ישראל לברר ברורין הרבה,
עד שנעשה בחינת ה"גל" הנ"ל בחינת: "עד
הגל הזה" וכו', שמפסיק בין קדשת יעקב,
לבין טמאת המחשבות רעות של בחינת
לבן הארמי, וכו"ל.

וכל-זה בכח הצדיקים הגדולים, שהם
בחינת התנוצצות משיח, שזהו
בחינת רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל, שזכה
להסתלק אז וכו'.

סז.

(עלים לתרופה, ג דברים תר"ג)

וישלח לנו ה' מנהיג הרחמן, ויקים (ישעיה
מט, ו): "כי מרחמם ינהגם" וכו'
(על-פי לקוטי מוה"ר ח"ב ז). ועקר ה'רחמנות':
להוציא את ישראל מעוונות. והעקר
להוציאם מה'רוח-שטות' וה'שגעון', וימשיך
עליהם דעת, שיבינו רמיזותיו הקדושים
לברח מה'רוח-שטות', ולהסיח דעתו מהם
ולהפלט מהם בשוב ואל תעשה.

ותשאל את פי רבי נחמן גרויז'איר [ז"ל
מטולטשין], שיספר לך מה שהוטב
מאד בעיני אחד שראה בהספר החדש (לקוטי-
הלכות, תפלין ו' הנ"ל) מה שכתוב על פסוק
(בראשית לא, ט): "ויגנב יעקב את לב לבן
הארמי, על בלי הגיד לו כי בורח הוא".

שמע היטב, ושים לבך לילך בזה, להסיח
דעתך מזה, ויועיל לך בעזרת-
השם-יתברך.

ומעתה תהיה רגיל לשקד על הספרים
שחנני השם לחדש בתורתו-
הקדושה, שהם ספרי לקוטי-הלכות,
ותסתכל בהם בכל יום ובכל עת. ובפרט
ההלכות שכתבתי בסמוך בשנים הסמוכים.
ולא-השם התקנה שיועילו לך הרבה.

ועתה בני חזק ואמץ מאד לתפס
מחשבתך בכל מה דאפשר. להכניס
מחשבתך בשעת המשא-ומתן, בעסק
המשא-ומתן, והכל בשמחה, בלי פעם
ועצבות ודאגות, ובלי "רוח נכאה" (משלי טו,
ג).

ובשעת התפלה - תכריח מחשבתך
לקשרה אל הדבור בקשר אמיץ
וחזק, ולהתפלל אפלו במהירות, רק למהר

למלט מחשבתך ממשבות-חוץ. ואפלו כשפתאם גונבת עצמה המחשבה, ופורחת למקום שפורחת - תתפס אותה בעל-כרח, כמו סוס באפסר (לקוטי-מוהר"ן ח"ב נ), ותכניס אותה לתוך דבורי התפלה הקדושה.

מכל-שכן וכל-שכן בשעת הלמוד - שם בנקל יותר להכניס המחשבה בתוך הלמוד, פי הלא צריכין להבין מה שלומדים.

ומה שנעשה עמו ממילא, אל תסתכל על-זה כלל וכו'.



"ויען יעקב ויאמר ללבן: מה פשעי מה חטאתי פי דלקת אחרי. הייתי ביום אכלני חרב, וקרח בלילה, ותדד שנתי מעיני. את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים" (בראשית לא, לו-מב)

סח. (לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שביב-מרע ד, יד)

כל המלחמה והעבודה והיגיעה של יעקב, הכל בשביל ה'בנים' וה'צאן', שהם בחינת 'בנים ותלמידים'.

כי עם 'יעקב' בעצמו - לא היה ל'לבן' שום עסק ומריבה, כמובן בפרשה. כי יעקב בעצמו, כבר שבר ה'מדמה' בחינת 'לבן' לגמרי, ונקי ממנו לגמרי, וידו מסלקת ממנו, ואין לו שום עסק בו.

רק 'יעקב' מסר נפשו ביגיעות קשות וטרדות ותחבולות פאלה, הכל בשביל הצאן והבנים, הינו להוציא בניו ותלמידיו, מבחינת "בית לבן", מבחינת ה'מדמה'.

ומחמת שהמלחמה גדולה וחזקה מאד מאד, פי הוא מתגבר ומתפשט ומשתטח מאד בכל דרגא ודרגא וכו' - על-בן הכרח יעקב לברח ממנו בהחבא עם רחל ולאה, "שהם כלל-התורה", ועם כל הבנים והצאן.

ולבן רדף אחריהם, ובקש לעקר את הכל חסו-שלום, כמו שכתוב (דברים כו, ה): "ארמי אבד אבי" וכו'.

וזהו (בראשית לא, מב): "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים" וכו'. הינו שהצדיק-האמת אומר: "שהשם-יתברך ראה את עניו ואת יגיע כפיו" - פי הוא בעצמו יגע וטרח הרבה מאד בשביל הצאן הזה - להוציאם מה'מדמה' להעלותם אל השכל לקרבם להשם-יתברך.

ועל-בן אף-על-פי שהם לא נצחו המלחמה פראוי, עד שעדין יש כח ל'לבן' בחינת ה'מדמה', לרדף אחריהם ולהשיגם - אף-על-פי-כן השם-יתברך חמל על היגיעות והטרדות והמסירת-נפש של הצדיק-האמת שפסר נפשו מאד בשביל כל אחד ואחד, ועל-ידי-זה השם-יתברך בעצמו לוחם עם לבן, ומגרשו מ'צאן יעקב', בחינת: "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים ויוכח אמש".

וזה שאמר יעקב ללבן (בראשית שם, לו): "מה פשעי ומה חטאתי פי דלקת אחרי" - הינו: איזה חטא ופשע מצאת בי בעצמי, אשר אתה רודף אותי, הלא אין לך שום כח וקטרוג עלי, כי תהלה לאל-אני זך ונקי וצח לגמרי מפל חטא ופשע, פי אין לי שום הסתכלות בזה העולם כלל, אפלו כהרף-עין וכו' וכו'.

"כי מששת את כל כלי, מה מצאת מפל כלי ביתך" (שם שם, לו) - כי אין בי שום אחיזה ונגיעה ממך, כי אני נקי מה'מדמה' לגמרי לגמרי.

"שים כה נגד אחי ואחיה, ויזכיהו בין שנינו" (שם) - הינו שאמר: שהוא מרצה לעמד לדין לפני כל מי שירצה, הן לפני אחיו של יעקב, הן לפני אחיו של לבן; הינו: הן לפני אותן שהם מסטרא-דקדשה, הן לפני אותן שהם מסטרא-אחרא מסטרא דלבן.

כי לפני כלם יצדק בדין, כי כלם לא יוכלו למצא בו שום שמץ ושום צד אחיזה, משום ריח של איזה תאוה ומדה שבעולם הנמשכת מכח-המדמה - כי אני נקי וזך וצח לגמרי.

אף גם היו לי יגיעות וטרחות גדולות בעבודת השם-יתברך בשביל כלל-ישראל, בחינת: **"הייתי ביום אכלני הרב, וקרח בלילה"** - שיעתי וטרחתי הרבה, בהתבודדות ותורה ותפלה, ביום ובלילה, בתוך שדות ויערים, בתוך הרב והמימות גדול, ובעת הקר והקרח בלילה, שגם אז הלך בדרך יחידי בהתבודדות, ויעתי וטרחתי ביגיעות גדולות מאד בעבודת ה'.

"ותדד שנתני מעיני" (שם שם, מ) - הכל בשביל השם-יתברך, בשביל לקרב אליו נפשות ישראל.

על-כן אף-על-פי שהנפשות המתקרבין עדין לא נצחו המלחמה - אין לה פח לעשות להם מאומה - כי פחי וכח אבותי הצדיקים-האמתיים יגן עליהם להצילם ממך, כי השם-יתברך בעצמו יעמד בעזרי,

עד שאגמר עמם מה שהתחלתי לקרבם כלם להשם-יתברך וכו'.

"ופחד יצחק" (בראשית לא, מב)

סט.

(ח"א ס, ה)

'התגלות-היראה', הוא על-ידי 'פקידות-עקרות' - כי על-ידי 'לדה', נתגלה 'יראה', בחינת (תהלים מח, ז): "רעה אחזתם שם חיל פיולדה".

כי על-ידי ה'לדה' - יוצאין דמים וגבורות' שהן בחינת 'יראה'. ובפרט כשנפקדה עקרה, שהיו הדמים והגבורות נעצרים כל-כך עד עתה, על-כן אחר-כך כשיוצאין, נתגלה היראה ביותר וכו'.

ועל-כן "בראש-השנה היה פקידת יצחק" (ראש-השנה יא), שהוא תקף התגלות היראה מאד, בחינת **"פחד יצחק"** (בראשית לא, מב) וכו'.

ע.

(ח"א עד)

'יצחק' הוא בחינת 'גבורה', 'פחד יצחק' (בראשית לא, מב).

עא.

(ח"א עה)

צריכין לדבר בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל ואפס וכו'. ולבוא לזה לבטל הגוף לגמרי, הוא על-ידי 'יראה' - כמו שאמרו רז"ל (בבא-בבא י): "גוף קשה פחד

עג.

(ח"א צז)

שׁוֹבְרוֹ" – ו'פֶּחֶד', הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵב):
 "פֶּחֶד יִצְחָק" – דְּהִינּוּ 'יִרְאָה'.



"וַיִּקְרָא לוֹ לְבֶן יִגַּר שְׂהִדוּתָא, וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ
 גִּלְעָד. וַיֹּאמֶר לְבֶן הַגֵּל הַזֶּה עֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ הַיּוֹם,
 עַל־כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גִּלְעָד" (בְּרֵאשִׁית לֹא, מִז־מח)

עב.

(ח"א יט, ד)

נִמְצָא לְעֵיל בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית לֹא, ט): "לְבֶן
 הָאָרְמִי".

"לִי גִלְעָד" (תְּהִלִּים ס, ט; קח, ט) – לְשׁוֹן
 (בְּרֵאשִׁית לֹא, מִז־מח): "גֵּל עֵד" –
 שְׂנֵיתֵנָּה' הַתַּעֲנוּג שֶׁהִיא לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ קֹדֶם
 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם, שְׁעֵדן' וְקִשְׁט אֶת־עֲצָמוֹ
 בְּתַפְלָתָן וּבְמַעֲשֵׂים־טוֹבִים שֶׁל צְדִיקִים,
 שְׁצַפָּה שִׁיְהִיו צְדִיקִים – שְׁעֵל־יְדֵי מַעֲשֵׂים־
 טוֹבִים שְׁלָהֶם, יִמְשְׁלוּ בְּתַפְלָתָם, וַיִּפְעְלוּ כָּל
 מָה שִׁירְצוּ וְכוּ'.



הפטרות פרשת ויצא

"שובה ישראל עד ה' אלקיך פי כשלת בעונך"
(הושע יד, ב)

א.

(ח"א כב, יא)

לעלות מדרגא לדרגא, צריך ירידה' תחלה, שהיא המכשול. פי לעתיד יהיה כלו תשובה, ועל-ידי ה'תשובה' "זדונות נעשין זכיות" (יומא פז:), ויהיה נעשה מעברות ישראל תורה.

וזה (הושע יד, ב): "שובה ישראל וכו', פי כשלת בעונך" - הינו: על-ידי ה'תשובה', יהיה נעשה מה'עברות' - בחינת 'מכשלה', שהוא ה'תורה', בחינת (ישעיה ג, ו): "והמכשלה הזאת תחת ידך", "אלו דברי" תורה, שאין אדם עומד עליהם אלא אם כן נכשל בהם" (שבת קכ. חגיגה יד. גיטין מג.).

"קחו עמכם דברים, ושובו אל ה', אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב" (הושע יד, ג)

"איני מבקש מכם אלא דברים"

(יומא פז: שמות רבה לח, ד)

ב.

(ח"א ד, ג)

אי-אפשר להשיב המלוכה להקדוש-ברוך-הוא, אלא על-ידי 'ודוי' דברים לפני תלמיד-חכם, על-ידי-זה מתקן ומעלה בחינת מלכות' לשדשה.

וזהו פרוש (הושע יד, ג): "קחו עמכם דברים" - זהו 'ודוי-דברים', זה

בחינת 'מלכות', כמו (סנהדרין ח.): "דבר אחד לדור". 'דבר', לשון 'מנהיג' ו'מושל'.

"ושובו אל ה'" - שיתקנו ויעלו את ה'דברים', את בחינת 'מלכות', בחינת אלקים. "אל ה'" - הינו: "בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר" (תהלים נו, יא) - הינו: שידע שכל מארעותיו כלם לטובתו, ויברך על כל הדברים: 'הטוב והמטיב'.

ג.

(ח"א עח)

במה שפגם יתקן, הינו: 'ודוי-דברים', כמו שאמר הכתוב (הושע יד, ג): "קחו עמכם דברים" - שיתודה תמיד בכל לבו "נכח פני ה'" (איכה ב, יט).

אזי: "ושובו אל ה'" (הושע שם) - ש'שובו כל הדברים שפגם, אל שרשו. וזהו בחינת 'יחוד קדשא-ברוך-הוא ושכינתה' - פי מיחד ה'דבור' שהוא בחינת ה'שכינה' - "אל ה'".

ד.

(ח"א קעח)

על-ידי 'ודוי-דברים' נתתקן עולם הדבור, כמבאר במקום אחר (ח"א עח הנ"ל). פי פגם החטא בנפש, וה'נפש' הוא בחינת ה'דבור' וכו', ועל-כן צריך להתודות בדברים דוקא, לתקן ולבנות פגם הדבור, כמו שכתוב (הושע יד, ג): "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'".

ז.

(לקוטי-הלכות, קריאת-שמע ה, יח)

עקר ההתרחקות מהתשובה הוא, מחמת שצריכין שאנו נתעורר לשוב אליו, וההתעוררות פראוי קשה מאד וכו'.

אבל בפשידעים ומאמינים בהאמת, שהשם-יתברך בוחר בזה בעצמו, שיהיה רצוננו וחפצנו תמיד להתקרב אליו, ושאינו אנו צריכין רק לקח דברים ולשוב אליו, כמו שפיתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'",** ודרשו רז"ל (יומא פו: שמות-רבה לח, ד): **"איני מבקש מכם אלא דברים"**.

ובאמת גם הדבורים בעצמו ממנו יתברך, רק שאנו צריכין להשתדל, לקח אותם עמנו, ולדבר בהם לפניו יתברך.

וזהו: **"קחו עמכם דברים"** - **"קחו"** דיקא - הינו: שהדברים כבר מוכנים מאתו יתברך, והשם-יתברך מבקש: שנקח אותם עמנו לשוב אליו על-ידי-זה, וכמו שפירש ומלמד אותנו שם איך נאמר לפניו, כמו שפיתוב שם: **"אמרו אליו כל תשא עון" וכו'.**

ומי שידע כל זאת באמת - בודאי בקל ישוב להשם-יתברך מכל מקום שהוא, אפלו אם יעבר עליו מה - פי תמיד יוכל לקח דבורים מאתו יתברך אם ירצה, עד אשר סוף כל סוף ישוב אליו וירחמהו.

ח.

(לקוטי-הלכות, תדש ד)

"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג) - **"עמכם דברים ויקא, במקום אשר אתם שם, אפלו במקומות נמוכים ומגשמים**

ועל-ידי שנתקן ונגנה הדבור על-ידי 'דויד-דברים' - נעשה 'הוד קדשא בריך הוא ושכינתה' וכו'.

ה.

(ח"ב, ב, ד)

יש דבור של תשובה, בחינת (הושע יד, ג):
"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'".

[לקוטי-עצות, תשובה כח: הינו: שצריכין להתרבות בדבורים מאד, עד שישפך שיחו כמים לפני השם-יתברך, שיזכר לתשובה באמת].

וזה בחינת (שמות ד, י): "גם מתמול" - בחינת דבור של תשובה, כמו שפיתוב (תהלים צ, ג-ד): "ותאמר שובו בני אדם, כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול".

ו.

(ח"ב עט - דאשי-פרקים של רבנו ז"ל)

"קחו עמכם דברים ושובו" (הושע יד, ג). **"מאבני המקום"** (בראשית שם), **אבנים אותיות** (ספר יצירה). **"מראשתיו"** (בראשית שם), **מחשבה מברר הכל.**

[באור מוהרנ"ת ז"ל: **"וישכב במקום"** (בראשית כה, יא). ואיתא (תקוני-הור לר): **"שתבת וישכב' הוא בחינת יש כ"ב"** [אותיות] - הינו: **כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים.**

וזה מרמז על תשובה, בחינת (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו"**.

וזהו (בראשית שם): **"מאבני המקום"** - **"אבנים אותיות"** (ספר יצירה). הינו: אותיות הדבורים, שהם בחינות תשובה, בחינת: **"קחו עמכם דברים ושובו"**, כנ"ל.

וזהו (בראשית שם): **"מראשתיו"** - **מחשבה מברר הכל.** פי עקר תקון התשובה, הוא על-ידי קדשת המחשבה, שמבררת ומתקנת כל הפגמים, פי **"כלם במחשבה אתברו"** (זהר פקודי רנד:).

מֵאֵד, אֶף-עַל-פִּי-כֹחַ: "קָחוּ עִמָּכֶם" דִּיקָא -
 "דְּבָרִים".

וְעַל-יְדֵי-זֶה: "תָּשׁוּבוּ אֶל ה'" - כִּי כָל
 זְמַן שִׁיחִיָּה "עִמָּכֶם
 דְּבָרִים" - בּוֹדְאֵי יֵשׁ לָכֶם תִּקְוָה תָּמִיד לָשׁוּב
 אֶל הַשֵּׁם. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמוֹת-רַבָּה לוח,
 ד) עַל פְּסוּק זֶה: "אֵינִי מִבְּקֵשׁ מִכֶּם אֲלֵא
 דְּבָרִים".

וְזֶהוּ (שָׁם שָׁם, ב): "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה'
 אֲלֹקֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ" -
 שֶׁהַעֲוֹנוֹת יִהְיֶה נֶחֱשָׁבִין לְשִׁגְלוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 רַז"ל (יוֹמָא פו:).

וְזֶהוּ: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים" - הֵינּוּ כַּנֶּלֶךְ:
 שֶׁאֲפִלוּ בְּמִקְוֵמָכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם,
 תִּדְבְּרוּ דְבוּרִים קְדוּשִׁים. וְנִתְהַפְּכִין הָעֲוֹנוֹת
 לְשִׁגְלוֹת.

וְאַחֲרֵי-כֵן בְּקַל מַעֲלִין אוֹתָן לְטוֹב גְּמוּרָה,
 בְּכַח הַצְּדִיק הַגְּמוּרָה. וְזֶהוּ:
 "אָמְרוּ אֱלֹהֵי כָל תְּשֵׂא עֵוֹן וְקַח טוֹב" -
 שֶׁאַחֲרֵי-כֵן מִבְּקֵשִׁין: שֶׁהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ יִשְׂא
 וְיִסְלַח לָנוּ כָּל הָעֲוֹן לְגַמְרֵי, בְּבַחֲיִנוֹת: "כָּל
 תְּשֵׂא עֵוֹן", שֶׁפָּרַשׁ רַש"י: "שֶׁפָּרוּשׁוֹ כְּמוֹ
 'כָּל עֵוֹן תְּשֵׂא' - הֵינּוּ: שֶׁכָּל הָעֲוֹן יִשְׂא
 וְיִמְחַל לְגַמְרֵי. וְזֶהוּ: "וְקַח טוֹב" - שֶׁיִּתְהַפֵּךְ
 לְטוֹב גְּמוּרָה.

"אַרְפָּא מְשׁוּבָתֶם" (הוֹשֵׁעַ יד, ה)

י
 (ח"א עו)

אִי-אֶפְשָׁר לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׁכְל צַח, עַד
 שִׁיָּשׁוּב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה' עַל
 חֲטָאִיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ל, ז): "וּמַל ה' אֶת
 לְבָבְךָ". וְתַרְגּוּמוֹ: "וְיַעֲדֵי ה' יֵת טַפְשׁוֹת
 לְבָבְךָ".

וּבְאִיזָה 'תְּשׁוּבָה' נֶאֱמַר? - בְּתְשׁוּבָה
 מֵאַהֲבָה, שֶׁלֹּא יִשְׂאָר שׁוּם רֶשֶׁם
 כָּלל.

כְּמֵאֵמֶר חַז"ל (יוֹמָא פו:): "כְּתִיב, וְרָמִיָּה ג, כב)
 'שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים' (וּכְתִיב, וְרָמִיָּה
 שָׁם; הוֹשֵׁעַ יד, ה) 'אַרְפָּא מְשׁוּבָתֶם' - דְּקָשָׁה:
 "שׁוֹבְבִים" מִשְׁמַע, דְּמַעֲקָרָא בְּלֵא שׁוּם
 רֶשֶׁם. וְ"אַרְפָּא" מִשְׁמַע, שִׁישְׂאָר רֶשֶׁם".
 וּמִשְׁנֵי: "כָּאֵן מֵאַהֲבָה, כָּאֵן מִירָאָה".

כִּי 'מֵאַהֲבָה' אֵין נִשְׂאָר שׁוּם רֶשֶׁם, וְיֵשׁ לוֹ
 'שִׁכְל צַח', וְיִכּוּל לְהִתְפַּלֵּל בְּלֵי עֵיוֹן,
 וּבְכָל יוֹם וְיוֹם יִכּוּל לְהִתְחַדֵּשׁ מֵחֵד.



"כִּי יִשְׂרִים דְּרַכֵּי ה', וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם,
 וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ בָם" (הוֹשֵׁעַ יד, י)

יא
 (ח"א א)

עַל-יְדֵי ה'תּוֹרָה, נוֹתֵן כַּח לְמַלְכוּת-
 דְּקָדְשָׁה, וְאִזִּי נוֹפֵל וְנִתְבַּטַּל
 מְלַכּוּת-הַרְשָׁעָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (הוֹשֵׁעַ יד, י):
 "כִּי יִשְׂרִים דְּרַכֵּי ה', צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם,
 וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ בָם".

הֵינּוּ: עַל-יְדֵי "דְּרַכֵּי ה'", הֵינּוּ ה'תּוֹרָה' -
 עַל-יְדֵי-זֶה הַצַּדִּיקִים שֶׁדְּבָקִים

"וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הוֹשֵׁעַ יד, ג)

ט

(ח"א נה, ה)

"פְּרָה" (בַּמִּדְבָּר יט, ב) - זֶה בַּחֲיִנַּת תְּפִלָּה,
 בַּחֲיִנַּת (הוֹשֵׁעַ יד, ג): "וְנִשְׁלַמָּה
 פְּרִים שְׁפִתֵינוּ".

יג.

(שיחות הר"ן קיח)

שָׁמַעְתִּי בְשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁאָמַר בְּלִשׁוֹן תְּמָה: עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קָשָׁה קִשְׁיוֹת הַרְבֵּה מְאֹד?! - מָה טוֹב וְנָעִים לְהָאִישׁ הַזֶּה שֶׁזֹּכָה לְדַעַת שְׁלֹם, שֶׁיּוֹשֵׁב לוֹ וְרוֹאֶה וַיּוֹדַע שֶׁאִינוֹ קָשָׁה שׁוֹם קִשְׁיָא כָּלֵל, וְהַכֵּל נָכוֹן וַיֵּשֶׁר - "כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכֵּי ה'"
(הושע יד, י).

וְכֵן אֲנֹכִי שָׁמַעְתִּי פַעַם אֶחָד שֶׁאָמַר: "עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קָשָׁה קִשְׁיוֹת" וְכוּ'! - וְכוּנְתוֹ הִיָּה: כַּמְתְּלוֹצֵץ מִזֶּה שֶׁקָּשָׁה לְקַצֵּת בְּנֵי הָעוֹלָם קִשְׁיוֹת הַרְבֵּה וְגִדּוּלוֹת עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם!

אָבֵל בְּאֵמַת, בּוֹדְאֵי אֲסוּר לְהַרְהֵר אַחֲרֵי דְרַכְיוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי בּוֹדְאֵי "צַדִּיק ה' בְּכָל דְּרַכְיוֹ" וְכוּ' (תהלים קמה, יז). רַק שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְשַׁכַּל-אֲנוּשֵׁי, לְהַבִּין דְּרַכְיוֹ וְהַנְּהַגְתּוֹ אֶת הָעוֹלָם בְּשׁוֹם אַפֶּן.

יד.

(שיחות הר"ן רטז)

לְהַתְּרַחֵק מִחֻקֵּי הַתְּחִיב וּלְהַתְּחַזֵּק בְּאֲמוּנָה וְכוּ'. הַכֵּלֵל: שֶׁכָּל הָאֲזָהָרוֹת שֶׁל "מִשְׁלֵי" לְהַתְּרַחֵק מִ"אִשָּׁה זָרָה" - כּוֹנְנָתוֹ עַל 'חֻכְמוֹת-הַחִיצוֹנִיּוֹת, שֶׁנִּקְרָאת "אִשָּׁה זָרָה", כַּנֶּגֶד 'חֻכְמוֹת-הַתּוֹרָה' שֶׁנִּקְרָאת "אִשָּׁת חַיִל" (משלי לא, י) וְכוּ'. וְעַל קִטְבַּ מִשְׁלַל זֶה סוֹבֵב רַב סֵפֶר מִשְׁלֵי וְכוּ'.

וְכָל-מְקוֹם שֶׁקוֹרָא "כֶּסֶל וּפְתֵי הַמְּהַפְּכִים אֲרַחֲוֹת יִשְׂרָ" (משלי ב), וְכוּ' וְכוּ' - כָּל כּוֹנְנָתוֹ: עַל אֵלוֹ הַחֻכְמִים לְהַרְע, שֶׁנִּקְרָאוּ "כֶּסֶלִים וּפְתָאִים" וְכוּ'.

וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַאֲרִיךְ בָּזֶה - כִּי הֵם אוֹמְרִים בְּהַפֵּךְ מִמֶּשׁ, וּמְבִיאִים רְאִיָּה

בְּמַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה, הֵם נִתְחַזְקִים וּמְקַבְּלִים כַּח עַל-יְדֵי-זֶה. "וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָם" - בְּחִינַת 'מַלְכוּת-הַרְשָׁעָה', בְּחִינַת הַיִּצְרָר-הָרַע, שֶׁנוֹפֵל וְנִכְנָע עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה.

יב.

(ח"א לו, ה)

הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פָחוֹת: לְהַמִּית וּלְהַחֲיוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (יומא עב: קדושין ל: על דְּבָרִים יא, יח): "וְשִׁמְתֶם - זָכָה, נַעֲשִׂית לּוֹ סִם-חַיִּים" וְכוּ', וּכְתִיב (הושע יד, י): "יִשְׂרָיִם דְּרַכֵּי ה', צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'.

כִּי הַתּוֹרָה שֶׁל הַצַּדִּיק, לְכָל-אֶחָד כְּפִי תְּפִיסָתוֹ. יֵשׁ אָדָם שֶׁנַּעֲשֶׂה לוֹ נִשְׁמָה חֲדָשָׁה מִהַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ אָדָם שֶׁהוּא חֲסִי-וְשָׁלוֹם לְהַפּוֹךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם", הַכֵּל לְפִי הַכֵּלִי שֶׁלוֹ, כְּפִי תְּפִיסָתוֹ, תְּפִיסַת הַמַּחִין שֶׁלוֹ וְכוּ'.

וְזֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל: כִּי "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא יֵצֵא" (איכה ג, לח), כִּי-אִם 'אֹר פִּשׁוּט'. אֵךְ לְפִי בְּחִינַת כָּלֵי הַמְּקַבֵּל אֶת הָאוֹר, כִּי נִצְטִיר הָאוֹר בְּתוֹכוֹ.

אִם הַכֵּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת - אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת "מְאוֹרוֹת מְלֵא". וְאִם חֲסִי-וְשָׁלוֹם הַכֵּלִי אִינוֹ בְּשִׁלְמוֹת - אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת "מְאוֹרַת חֶסֶד וְאִו" (בראשית א, יד - הַקִּדְמַת הַזֶּהר א: יא. יב: זֶהר בְּרֵאשִׁית יט: לֵג: וְעוֹד), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (משלי ג, לֵג): "מְאוֹרַת ה' בְּבֵית רָשָׁע".

וְזֶה הוּא: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" [וְכוּ'] - כִּי אֹר הַפִּשׁוּט הַבָּא מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת "קִמְץ וְסִתִּים" (תְּקוּנַת-זֶהר קכט:). אֵךְ לְפִי בְּחִינַת הַכֵּלִי הַמְּקַבְּלִים, הוּא בְּחִינַת 'צִירִי' - שֶׁנִּצְטִיר הָאוֹר לְפִי בְּחִינַת הַכֵּלִי.

מ'משלי' דיקא, ומשאך 'בתביי-קדש',
לדרכיהם הרעים.

כי תורתנו הקדושה יש בה 'סם חיים' למי
שזוכה, ו'לא זכה, נעשית לו סם מות',
כמו שאמרו רז"ל (יומא עב:) על פסוק (דברים ה,
מד): "אשר שם משה", וכתוב (הושע יד, י): "כי
ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בם,
ופושעים יפשלו בם".

על-כן להמתקן לילוך בדרכיהם הרעים
- לא יועילו רב הדברים. ולהחפץ
באמת - יספיקו דברינו אליו, לחזק נפשו
ודעתו, לעמד פעמוד ברזל נגדם, ולשפר
"מתלעות עול" (איוב כט, יז). והשם-יתברך
יגלה האמת במהרה, אמן בן יהי רצון.

טו.

(חיי-מוהר"ן תקצו)

"איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את
זאת" (תהלים צב, ז). שאינם יודעים
ומבינים ענין זה הכסילים והבוערים, מה זה
עשה ה': "בפרח רשעים כמו עשב, ויציצו
כל פעלי און להשמדם עדי עד" (שם שם, ח) -
למה לו להפריחם ולהשמדם עדי עד?!

אבל באמת: "ישרים דרכי ה'" (הושע יד, י),
"ולא עולתה בו" (תהלים שם, טז), רק
שאי-אפשר להבין זאת בשום שכל אנושי.

טז.

(ח"א יב, ב-ג)

אם יקשה לך: הלא תכף כשלומד
ה'למדך, ה'חדוש' של ה'צדיק, ה'יה לו
לחזר בתשובה, ואיך מניח ה'תורה שבעל-
פה' את ה'למדך' לילך ברשעתו?!

תשובה על זה: שבשעה שהגיד הצדיק
ה'תורה שבעל-פה' - הגיד אותה

בבחינות (הושע יד, י): "צדיקים ילכו בם,
ופושעים יפשלו בם".

וז'ה (בראשית כט, יב): "כי אחי אביה הוא" -
"ברמאות" (רש"י; בראשית-רבה ע, ג),
בבחינת: "ופושעים יפשלו בם". "וכי בך-
רבקה הוא" - "הכשרה" (שם), בבחינת:
"צדיקים ילכו בם".

ולא עוד: "ותרץ ותגד לאביה" - הינו זאת
הבחינה של "ופושעים יפשלו בם",
בא לו בנקל יותר, כמו שאמרו חז"ל (סוטה כא:
על משלי ח, יב): "אני חכמה שכנתי ערמה" -
"כי כשאדם לומד תורה, נכנס בו
ערמימיות".

וז'ה: "ותרץ" - כאדם שרץ במהירות
ובנקל. "ותגד לאביה" - שה'תורה'
היא מגדת לה'למדך' 'ערמימיות'. - וז'הו:
"ותרץ ותגד לאביה" - שה'ערמימיות' בא
בנקל ובמהירות יותר לאדם. כי ה'קדשה'
צריך סיוע מלעל'א, כמו שאמרו (שבת קד.
עבודה-זרה נה.): "הבא לטהר מסייעין לו". אבל
ה'ערמימיות', 'פותרין' - [הבא לטמא] "יש לו
פתחים הרבה" (שם), ובא לו בנקל.

ואם יקשה לך: אם התנא היה 'צדיק גמור'
- איך בא זה הדבר, שאומר תורתו
שיכול לסבל שני משמעות: 'משמעות טוב',
דהינו: "צדיקים ילכו בם", ומשמעות
להפוך, דהינו: "ופושעים יפשלו בם"?!

אבל דע: שה'תנא' היה 'צדיק גמור',
ותורתו זכה מבלי פסלת, ומה
שנראה בה משמעות ערמומיות, זה: כי כל
העולם מקבלים פרנסתם מ'שמאלה', כמו
שכתוב (משלי ג, טז): "משמאלה עשר וכבוד".
בשביל-זה נפל התנא בשעת אמירת תורתו,
לאיזה שגיאה דקה פחות-השערה, לבחינת

שְׁמֵאלָהּ - כְּדֵי שְׁעַל־יַדֵּי־זוֹ, יִקְבַּל שְׁפַע וּפְרָנְסָתוֹ לְעוֹלָם, וְלֹהֲמִשִּׁיךְ לָהֶם עֶשֶׂר וּכְבוֹד, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "מִשְׁמֵאלָהּ עֶשֶׂר וּכְבוֹד".

אָבֵל מֵצַד הַתְּנָא, אֵין נִפְתָּל וְעַקֵּשׁ.

וְעַל־זֶה צְרִיךְ הַלְמָדוֹן לִידַע קִדְּם לְמוֹדוֹ:
"שְׁבִשְׁעָה שְׁיוֹשֵׁב לְלָמַד, "הַצְּדִיק שְׁבַגְנֵי עֵדוֹן צִית לְקִלְהָ" (שִׁירֵה־שִׁירִים ח, יג; זֶהר לְיִלְדֵי צַב). וְעַל־יַדֵּי לְמוֹדוֹ, מִתְדַבֵּק רוּחַ הַתְּנָא בְּרוּחוֹ. וַיִּתְיָשֵׁב בְּדָבָר עִם 'רוּחַ הַתְּנָא': אֵיךְ לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, לְחַדֵּשׁ יָמָיו שְׁעָבְרוּ בַחֲשָׁה, בְּבַחֲיִנַת (תְּהֵלִים קג, ה): "תִּתְחַדֵּשׁ כַּנְּשָׂר נְעוּרֵיכִי".

אָבֵל 'תְּלַמִּיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי' - אֵינוֹ רוֹאֶה כָּל אֵלֶה, וְחוֹשֵׁב וְאוֹמֵר: שְׁגָם הַתְּנָא' לֹא אָמַר תּוֹרָתוֹ אֵלָּא בְּעֶרְמִיּוּת, וְאֵין בָּהּ שׁוּם צַד בְּשֵׁרוֹת, וְחוֹשֵׁב: "שֶׁהוּא אָחִיו בְּרַמְאוֹת" - שְׁכָלוֹ רַמְאוֹת חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, וְדוֹבֵר "עַל צְדִיק עָתָק בְּגֵאוּהַ וְבוֹז" (תְּהֵלִים לא, יט).

יז.

(ח"א לא, בסוף)

"אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, תורה יבקשו מפיהו" (חגיגה טו; מועד-קטן יז).
כִּי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם פּוֹעֲלִים, כִּי הֵם הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר וְכוּ'. אֵךְ הָאוֹתִיּוֹת בְּעֵצְמָן הֵם כְּגֻלָּם, וְאֵין לָהֶם שׁוּם תְּנוּעָה וְחַיּוּת, וְאֵין לָהֶם שׁוּם צִיּוֹר.

וְעַל־כֵּן יֵשׁ לְהַתּוֹרָה שְׁנֵי כַחוֹת: "זָכָה נַעֲשֶׂה לוֹ סִסְ-חַיִּים" וְכוּ' (יוֹמָא עב).
- כִּי כָּל אֶחָד לְפִי מַה שֶׁהוּא נִכְסֵף, כִּךָּ הוּא מְצִיר וּמְפָרֵשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, כִּי בְּהַתּוֹרָה כָּלוּל אַחֲזִיזַת טוֹב וְרַע, "וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָּם" (הוֹשֵׁעַ יד, י).

הֵינוּ: כָּל אֶחָד לְפִי הַכְּסוּפִין שֶׁלוֹ, שְׁמַהֵם נַעֲשִׂים נַפְשׁוֹת, עַל־יַדֵּי־זֶה עוֹשֶׂה 'נְקֻדוֹת' לְאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְנִצְטִירוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְנִתְפָּרְשׁוּ לְטוֹב, אוֹ לְהַפְּךְ חֶסֶד וְשָׁלוֹם. וְלְפִי מַה שְׁנִצְטִירִין, כִּךָּ הֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה' מְבַקְּשִׁים לְהִצְטִיר מִפִּי צְדִיק שְׁמֵדָבָר הַכְּסוּפִין דְּקֻדְשָׁה שֶׁלוֹ, שְׁעַל־יַדֵּי־זֶה מְקַבְּלִין הָאוֹתִיּוֹת, 'נְקֻדוֹת' - וְנִצְטִירִין לְטוֹב.

וְזֶהוּ: "אם הרב דומה למלאך ה' צבאות" - כִּי הֵרֵב צְרִיךְ גַּם כֵּן שִׁיחִיָּה לוֹ שְׁנֵי כַחוֹת שְׁיֵשׁ לְהַתּוֹרָה: "סִסְ-חַיִּים וְסִסְ" וְכוּ' - בְּאִפְּן שִׁיחִיָּה אֶפְשָׁר לְהִמְתַּקֵּרֵב אֵלָיו, לְקַבֵּל כְּרִצוֹנוֹ - "צְדִיקִים יִלְכוּ, וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ".

אם הוּא מְשִׁתַּוְקֵק לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ - יוֹכֵל לְקַבֵּל מִהֵרֵב דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְעִבּוֹד אֶת הַשֵּׁם. וְאִם לֹא, "וְטִינָא יֵשׁ בְּלִבּוֹ" (חַגִּיגָה שם) - יוֹכֵל גַּם-כֵּן לְמַצֵּא בְּהֵרֵב, דְּבַר שְׁיִקְצֹץ בְּנִטְיָעוֹת, וַיִּכְפַּר בְּכָל חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

וְזֶה בְּחִינַת (חַגִּיגָה יד): "אֲרַבְּעָה שְׁנִכְנְסוּ לְפָרְדִּים - רַבִּי עֲקִיבָא נִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם, כֵּן עֲזַאי הִצִּיץ וְנִפְגַּע, כֵּן זִמְאָה הִצִּיץ וְמָת, אַחֵר קִצִּץ בְּנִטְיָעוֹת".

וְאֵלוֹ הָ'אַרְבַּע בְּחִינּוֹת' - נִמְצְאִים בְּכָל בְּנֵי-אָדָם הַרוֹצִים לְכַנֵּס לְעִבּוּדַת-הַשֵּׁם, וְלִהְתַּקֵּרֵב לְהַצְּדִיק וְהֵרֵב שְׁבַדוֹר.

כִּי יֵשׁ מִי שְׁנִכְנַס וְנִתְקַרֵב לְהַצְּדִיק - וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְעִבּוּדַת-הַשֵּׁם, לְפִי מִדְּרַגְתּוֹ וְעֶרְפוֹ, וְהוּא בְּחִינּוֹת צְדִיק, בְּחִינּוֹת "רַבִּי עֲקִיבָא שְׁנִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם".

וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת "הַצִּיץ וְמָת, הַצִּיץ וְנִפְגַּע" - הֵינוּ: שְׁנִתְלַהֵב לְבוֹ מְאֹד

יט.

(ח"א קנט)

בְּשֵׁהָאָדָם לומד, יוצאים הבלים ואדים מפיו. ואפלו אם לפעמים אינו מוציא דבור מפיו, על-כּל־זוּה בשעה שיושב על הספר ומעיין, יוצאים הבלים ואדים ממנו. ויש בהם חמימות ולחות, בחינת 'אש ומים'.

וּכְשֵׁאִינָם יכולים לעלות אל המקום הצריך להם, כשאינו למודו עולה להשכינה - אזי בלילה מכה עליהם ה"גדדיני נימוסין שיוצאין בלילה" (זהר מקץ דג), ונתפזרים באויר, ובני אדם שזאבין מהאויר, ואזי שזאב כל אחד מבחות התורות האלו שנתפזרו באויר.

וּבֵן באמת טל בגשמיות יש בו גם כן שני פחות - טוב ורע, להמית ולהחיות, ונעשה גם כן מהאדים העולים מן הארץ וכו'.

וּלְפִי מהות האדם שמגיע לו מהתורה הזאת, כן נעשה ממנה וכו' - 'ט"ל תורה, או להפך 'ל"ט מלאכות וכו'. ויצדיקים ילכו בהם" וכו' (הושע ד, י).

כ.

(ח"א קעא)

עַל־יָדֵי שנתעורר 'שכל חדש' בעבודת-השם, מה שלא היה נודע עד עתה, על-ידי-זוּה: "רבים מישני אדמת עפר יקיצו" (דניאל יב, ב).

אָדָּה: "אלה לחיי עולם, ואלה לחרפות ולדראון עולם" (שם). כי "צדיקים ילכו בהם" (הושע יד, י) - שעובדין עם זה השכל את השם-יתברך. "ופושעים יפּשלוּ בהם" - שאינם עובדין בזה את השם-יתברך, רק

מגדל האור וההתלהבות שהאיר בו הצדיק ביותר שאת למעלה ממדרגתו - ועל-ידי-זוּה יוכל למות.

וַיֵּשׁ מי שיוצא מדעתו - מחמת שעולה למעלה ממדרגתו, והוא בחינות "הציץ ונפגע".

אָדָּה על-כּל־פְּנִים - אפלו "הציץ ומת הציץ ונפגע", שניהם הם בחינות 'צדיק', ועליהם גם-כן נאמר: "צדיקים ילכו בהם" - רק שלא נכנסו ויצאו בשלום כמו רפי עקיבא'.

וַיֵּשׁ מי שמתקרב להצדיק - ומקצץ בנטיעות וכופר בכל-חס ושלו, והוא נקרא 'רשע', בחינות 'אחר'. וזה בודאי "טינא היתה בלבו" (שם טו:) על 'אחר'. ועל-כּן בהכרח שימצא בהצדיק את שלו, שימצא דבר שיקצץ בנטיעות על-ידו - ועל זה נאמר: "ופושעים יפּשלוּ בהם" - כי הרב בהכרח שיהיה לו שני הפחות אלו, כנ"ל.

יח.

(ח"א קט)

"יש הבל אשר נעשה על הארץ, אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה" וכו' (קהלת ח, יד). פרוש: 'הבל פה' היוצא מהגרון, מגנוחי דקננה, כל אחד לפי ערכו - "צדיקים ילכו, ופושעים יפּשלוּ" (הושע יד, י) - יש רשע כל ימיו, ומתאנח ונה על העבר. ויש חסוֹשֵׁלוֹם צדיק מעקרו, ותוהא על הראשונות, ונה ומתאנח גם-כן.

וְהִנֵּה יש שני חבלים: 'חבל דקדשה', וכנגדו 'דטמאה'. והבחירה חפשית - מי שמקדש עצמו, מקשר עצמו ב'חבל דקדשה', ולהפך חסוֹשֵׁלוֹם מי שטמא עצמו, מקשר עצמו ב'חבל דטמאה' וכו'.

שְׁעַל־יַד־יְזֶה הֵם מְבַזִּין וּמַחְרִפִּין אֶת הָעוֹלָם,
עַל שֶׁהֵם יוֹדְעִין מְזֶה הַשֹּׁכֵל הַחֲדָשׁ, וְהָעוֹלָם
אֵינָם יוֹדְעִין מְזֶה.

וּכְמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתִּי: "לְחַרְפוֹת וּלְדַרְאוֹן
עוֹלָם" - הֵינּוּ: לְחַרְף וּלְבַזוֹת הָעוֹלָם,
כִּי אֵינָם מְשַׁתְּמָשִׁין עִם זֶה הַשֹּׁכֵל הַחֲדָשׁ, רַק
לְבַזוֹת וּלְחַרְף הָעוֹלָם, עַל־יַדֵּי שֶׁהֵם יוֹדְעִים
מְזֶה, וְהָעוֹלָם הֵם רִיקִים וְחֹסְרִים מְזֶה.

נא.

(ח"ב צא)

הַצְּדִיקִים־הָאֱמִתִּיִּם מְדַבְּרִים לְפַעֲמִים
עִם רְשָׁעִים,
וּמְסַפְּרִים עִמָּהֶם מַעֲסָקֵי מַלְחָמוֹת, וּכְיוֹצֵא
בְּזֶה מַעֲסָקֵי הָעוֹלָם. אֲךָ הוּא מְלַבֵּשׁ בְּזֶה
הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי הוּא מְלַבֵּשׁ
אוֹר־הַתּוֹרָה בְּלְבוּשֵׁים שׁוֹנִים זֶה מְזֶה, עַד

שֶׁמְלַבֵּישׁוּ בְּדַבְּרִים הַלְלוּ, וְהָאוֹר־הַתּוֹרָה
מִתְלַבֵּשׁ בְּצַרוּפִים אַחֲרֵים.

כִּי אִם הָיָה הַצְּדִיק מְדַבֵּר תַּכְּף תּוֹרָה
בְּפְרוּשׁ עִם הָרָשָׁע - הָיָה יָכוֹל לְהַתְּפַקֵּר
יוֹתֵר, וְהָיָה נַעֲשֶׂה רָשָׁע יוֹתֵר - "כִּי
צְדִיקִים יֵלְכוּ בָם, וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָם" (הוֹשֵׁעַ
יד, י), כִּי "זָכָה, נַעֲשֶׂה לוֹ סֵם חַיִּים. לֹא זָכָה,
נַעֲשֶׂה לוֹ סֵם־מוֹת" (יוֹמָא עב:).

וְעַל־כֵּן אִם הָיוּ מַגְלִין לוֹ תּוֹרָה בְּמוֹת
שְׁהִיא, הָיָה מִתְּפַקֵּר יוֹתֵר, כִּי הָיָה
נַעֲשֶׂה אֶצְלוֹ סֵם־מוֹת חֲסוּשָׁלוֹם,
כִּי הוּא רְחוּק מִן הַתּוֹרָה. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין
לְהַלְבִּישׁ לוֹ הַתּוֹרָה בְּצַרוּפִים אַחֲרֵים.



לקוטי תפלות

פרשת ויצא

תפלות בענין: וזה שער השמים | לבו נשא את רגליו - רקודין | נפתולי אלקים נפתלתי - החבור והדבקות על ידי התפלה | אסף אלקים את חרפתי - להסיר חרפת הלב על ידי הצדיק | ויברך ה' אתך לרגלי

ואזכה להתפלל לפניך בכל לבי באמת, בלי שום מחשבה זרה וחיצונה כלל.

ואזכה לעסק תמיד בעבודת התפלה באמת. ויקים מקרא שכתוב: **"ואני תפלה"**.

ותהיה תפלתי חשובה לפניך, פאלו הקרבתי כל הקרבנות שבעולם, בפרט 'קרבן עולה' שמכפר על הרהור-הלב.

ונזכה: שעל ידי תפלתנו, יהיה עליה גדולה ושלמה, לשני הבתים, **"ביתא עלאה, וביתא תתאה"**. ותבנה עירך במהרה בימינו, ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות.

א [תפלות ותחנונים]

השמטה ל' לקוטי תפלות' ח"א מט
(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')

"וזה שער השמים" (בראשית כח, יז)

"בית המקדש של מעלה, מכון פגד בית המקדש של מטה"

(רש"י; בראשית רבה סט, ז; ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה;

מדרש תהלים ל; במדבר רבה ד, יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד)

שנזכה לבון היטב בתפלתנו, ושעל ידי תפלתנו יהיה עליה גדולה לשני בתי המקדש של מעלה ושל מטה

רבוננו של עולם, זפני לעבד אותך בכל לבבי, כמו שכתוב: **"ולעבדו בכל לבבכם"**. ובפרט בשעת התפלה, שהוא עקר עבודה שבלב, אזכה לבון לבי היטב בתפלתי, ולשום כל לבי באמת על כונת התפלה.

☉ [ב] לקוטי-תפלות ח"א י ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א י, וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים)

"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)

"לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י; בְּרֵאשִׁית דְּבָרָה ע, ח)

שְׁנֵי זָכָה לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבְנוֹ, 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' שֶׁל הַצְּדִיקֵי-אַמֶּת - עַד שֶׁיִּתְעוֹרֵר לִבְנוֹ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְתִתְפַּשֵּׁט לְתוֹךְ יָדָיו וְרַגְלָיו, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהִמָּחֵאת-כָּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה

וְתִעֲזָרְנִי, לְהִתְקַשֵּׁר בְּאַמֶּת, עִם רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת. וְאִזְכָּה לְשֹׂאב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבִּי, אֶת רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת, וְעַל יְדֵי זֶה אִזְכָּה לְיוֹשֵׁר לֵב בְּאַמֶּת, שְׂיִהְיֶה לִבִּי נֶכוֹן עִם יְהוָה תָּמִיד, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה-שְׁלֵמָה וּבִעֲנוּה אֱמֵתִיּוֹת.

וְאִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ הַרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שֶׁאִזְכָּה לְתַקֵּן פָּגַם הַיָּדַיִם וְהַרְגָלִים, לְגַלוּת וּלְהַאִיר הָאֶרֶץ הַיָּדַיִם וְהַרְגָלִים, עַד שֶׁיִּתְעוֹרֵר לִבִּי בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמֶּת.

עַד שֶׁתְּפַשֵּׁט הַשְּׂמִיחָה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שֶׁאִזְכָּה לְהִמָּחֵאת-כָּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה. בְּאִפְסוֹ שְׁנֵי זָכָה לְהִמָּתִיק דֵּינִים, מֵעַלְיָנוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי 'מִחְאֵת-כָּף וְרַקוּדִין' דְּקִדְשָׁה. וְאִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְנִשְׂא וּלְהַרִים וּלְהַעֲלוֹת אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי, לְנִקּוּתָם מִכָּל פָּגַם.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "חִזַּק יָדַיִם רַפּוֹת, וּבְרַכֵּים כּוֹשְׁלוֹת תְּאַמֵּץ". וְתִרְחַם עָלַי, וְתִטְהַר וְתִקְדַּשׁ אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי,

וְתֹאמַר "לְאַסוּרִים צְאוּ", וְאֵל תִּתֵּן לְמוֹט רַגְלֵי, וְתוֹצִיא אֶת רַגְלֵי מִמְּאַסָּר, וְרַגְלֵי אֲשֶׁר יָרְדוּ לַמּוֹת, תוֹצִיאָם לְבִטָּח מְהֵרָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִמּוֹת לְחַיִּים. וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "רַגְלֵי עֲמָדָה בְּמִישׁוֹר".

וַיְדִים פְּגוּמִים הַמְּלַכְלָכִים בְּכִמָּה מִיָּנִי לְכָלוּכִים וּפְגָמִים רַבִּים מְאֹד, תִּרְחַם עָלֵיהֶם לְנִקּוּתָם וּלְטַהָרָם, וְתוֹצִיאָם מִמְּאַה לְטַהָרָה, וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל כָּל מִיָּנִי פְגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְיָדַי וּבְרַגְלֵי.

וְתִזְכָּה אוֹתִי מֵעַתָּה, שְׂיִהְיוּ יְדֵי וְרַגְלֵי קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים מִכָּל מִיָּנִי פְגָמִים שֶׁבָּעוֹלָם.

וְתִתְּיָה בְּעֲזָרִי, שֶׁאִזְכָּה לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת רַבּוֹת בְּיָדַי וּבְרַגְלֵי, בְּכָל-עֵת וּבְכָל שָׁעָה, בְּאִפְסוֹ שֶׁאִזְכָּה לְהַרִים אֶת יְדֵי וְאֶת רַגְלֵי לְשִׂרְשָׁם שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְתִתְּגַלֶּה הָאֶרֶץ הַגְּדוֹלָה, וְאִזְכָּה לְהִמָּחֵאת-כָּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה.

☉ [ג] לקוטי-תפלות ח"א לב ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לב, רַקוּדִין שֶׁל חֲתָנָה)

"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)

"לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י; בְּרֵאשִׁית דְּבָרָה ע, ח)

"וַיַּעֲשֵׂ מִשְׁתָּהּ וְגו', וַיִּקַּח אֶת לְאָה"

(בְּרֵאשִׁית כט, כב-כג)

שְׁנֵי זָכָה שֶׁיִּתְנַשְׂאוּ רַגְלָיו עַל-יְדֵי שִׂמְחַת הַלֵּב, לְרַקֵּד הַרְבֵּה לִפְנֵי חֲתָן וְכֻלָּהּ, וּלְשִׂמְחָתָם בְּכָל מִיָּנִי שִׂמְחָה, וּלְהִמָּתִיק עַל-יְדֵי-זֶה כָּל הַדֵּינִים

"אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ". רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן הַשְּׂמִיחָה וְהַחֲדוּהָ אֲשֶׁר הַשְּׂמִיחָה בְּמַעֲוֹנָהּ, וּבְרַחֲמֶיךָ

הרבים בראת ששון ושמחה, חתן וכלה, גילה ורנה, דיצה וחדוה.

זבני ברחמיך הרבים, שאזכה לקיים מצות הכנסת פלה לחפה בתכלית השלמות, בקדשה ובטהרה גדולה.

ואזכה בכל-עת לשמח חתן וכלה, לשמחם בכל עז וחדוה, להרבות בכל מיני שמחה לפניהם, ולרקד לפניהם בכל כחי בשמחה וחדוה גדולה.

ואזכה על-ידי הרקודין, להמתיק כל הדינים, מעלינו ומעל כל ישראל.

ותתן שמחה בלבי, עד שיתנשאו רגלי על-ידי שמחת הלב, לרקד הרבה לפני חתן וכלה, ולפזז ולכרפר בכל עז לפנייהם.

ואזכה על-ידי הרקודין, להמשיך חמש אלפין שבפינה, להמתיק על-ידי-זה כל הש"ך דינים, ויתהפך הדין לרחמים פשוטים.

ונזכה להמשיך עלינו כל החמשה קולות הקדושים, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "עוד ישמע בערי יהודה ובחצות ירושלים, קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול פלה, קול אומרים הודו את יהוה צבאות, כי טוב יהוה פי לעולם חסדו".

ואזכה תמיד לעסק בתורה ותפלה וצדקה ומעשים-טובים, בשמחה וחדוה גדולה, עד שאזכה ליחד ולחבר חתן וכלה העליונים.

ותרחם על כנסת-ישראל עם קדשך, רעינתך המשוכה אחריו, פלה קרואה בנעימה באהבתך ובחמלתך, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעל כל עמך בית-ישראל בגשמיות ורוחניות, ותשמחנו בישועתך תמיד.

ותמהר ותחיש לגאלנו, ותעלנו בשמחה לארצנו, ותבנה בית-קדשנו ותפארתנו, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "אז תשמח בתולה במחול ובחרים וזקנים יחדו. והפכתי אבלם לששון, ונחמתים ושמחתים מיגונם".

ונזכה לראות בנעם זיוך, בעת שתתעטר בעטרת תפארת על-ידי מעשים טובים של כל ישראל עמך, כאמור: "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אמו, ביום חתנתו וביום שמחת לבו". במהרה בימינו אמן.

☉ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב מג ☉
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד,
 עקר התחברות להשם-יתברך)
 "נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי" (בראשית ל, ח)
 "נתחברתי עם אחותי לזפות לבנים" (רש"י)
 - עקר התחברות להשם-יתברך, הוא על-ידי תפלה -
 שנוצה להתפלל בכל הפחות, ולהרבות בתפלה
 תמיד, ולהתחבר ולדבק עצמנו להשם-יתברך
 על-ידי ה'תפלה'

מלא רחמים, גואל ישראל, רחם על כנסת-ישראל אשר היא שכינת עזך, אשר כל התגלות אלקותך, וידיעת רוממותך, ותשוקת אמונתך, הכל על-ידי

☉ [ה] לקוטי-תפלות ח"א לד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד,
'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים')

"אסף אלקים את חרפתי" (בראשית ל, כג)

שנזפה שיתעורר בנו הנקדה הקדושה, בחינת
"צדיק יוסף עולם", בחינת 'יוסף הצדיק', וכל
הנקדות הקדושות - ועל-ידי-זה יתבטל
מעלינו כל החרפות ובזיונות, שהם ערלת
לבבנו, התאוות ומדות רעות וכו'.

ואזכה להרבות מאד בהתבודדות
ובשיחה ביני לבין קוני, עד
שתתגלה ותאיר הנקדה הקדושה
המשרשת בי, שהיא בחינת "צדיק
מושל", כמו שכתוב: "ועמד כלם
צדיקים". והנקדה הקדושה הזאת, תאיר
ותמשל על-ידי אמרי-פי, בתפלות
ותחנוות ובקשות.

ואזכה לקשר לבי לנקדה הקדושה
הזאת, בקשר אמיץ וחזק, עד
שתאיר הנקדה הקדושה הזאת מפי ללבי,
עד שיתגלה אור האהבה הקדושה
להשם-יתברך, המשרשת בי.

ועל-ידי-זה יתבטל ויפל מלבי:
'חרפת לב', 'ערלת לב',
'שבירת לב', שהם כל ה'תאות רעות',
'ומדות רעות', ו'מחשבות רעות',
'והרהורים רעים', ו'בלבולים' השורין
על לבי, עד אשר כל לבי נשבר ונשחת
ונתקלקל מאד מאד, על-ידי רבוי
החרפות הללו.

וכלם יתבטלו ממני לגמרי, על-ידי
אור הנקדה הקדושה שבי,

ישראל עמד אשר בהם בחרת. וגלית
לנו: שעקר ההתחברות והדבקות אליך,
הוא על-ידי התפלה, כי התפלה היא שער
שדרך שם נכנסין להשם-יתברך, ומשם
מכירין אותו.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה
בשלמות בכל הכחות באמת,
ונזכה להרבות בתפלה תמיד, כמו שגלית
לנו על-ידי חכמיך הקדושים, שאמרו:
"הלואי שיתפלל אדם כל היום כלו".

קומה בעזרתנו והושיענו תמיד, בפרט
בעת התפלה, שאז מתגברים
עלינו המחשבות-זרות והבלבולים
והמניעות הרבה מאד, אשר אין לשער.
רחם עלינו והושיענו, ומלא משאלותינו
ברחמים, שנזכה להתפלל בכח גדול, עד
שנזכה לשבר ולבטל כל המחשבות-זרות
לגמרי.

ונזכה לתפלה בשלמות תמיד, עד
שנזכה על-ידי התפלה, לכנס
ולהתקרב אליך, ולהפיר אותך באמת,
ולהתחבר ולהתדבק בך, בתכלית
הדבקות בשלמות באמת כרצונך הטוב,
בעלמא-דין ובעלמא-דאתי, לעולמי עד
ולנצח נצחים.

ויקנים בנו מהרה מקרא שכתוב:
"ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם
חיים כלכם היום". יהיו לרצון אמרי-פי
והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי. אמן
נצח סלה ועד.



שְׁתֹּזְפֵנִי שְׁתַּתְּגֵלָה וְתֹאִיר מִפִּי לְלִבִּי, עַל-
יְדֵי דְבָרֵי תַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְהִתְעוֹרְרוֹת
אֵלַיךָ וְלַעֲבוֹדֶתְךָ, שְׂאֵזְפָה לְאוֹמְרָם בְּאֵמֶת
וּבְלֵב שָׁלֵם מֵעֲמֻקָּא דְלִבָּא בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ.

אָנָּה יְהוָה, מָלֵא רַחֲמִים רַבִּים, חוֹמֵל
דְּלִים, שׁוֹמֵעַ אֲנֶקֶת אֲבִיוֹנִים, רוֹאֶה
בְּעֵלְבוֹן עֲלוּבִים, הַחֲפִץ בְּתִשׁוּבַתְּךָ שֶׁל
רְשָׁעִים וְאִינוֹ חֲפִץ בְּמִיתָתָם.

**"אתה ידעת חרפתי ובשתי וכלמתי
נגדך כל צוררי. חרפה שברה
לבי ואנושה ואקוה לנוד ואין ולמנחמים
ולא מצאתי".** הריני לפניך מלא בוש
וּכְלָמָה, מָלֵא חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת, מָה אוֹמֵר
מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק, חוֹס וְחַמֵּל עָלַי,
"הֵעֵבֶר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרָתִי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
טוֹבִים".

זַבְּנִי לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת, זַבְּנִי לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּאֵפֶן שְׂאוּכַל לְעוֹרֵר
הַנִּקְדָּה הַטּוֹבָה שֵׁישׁ בִּי, וְתֹאִיר בִּי מִפִּי
לְלִבִּי, בְּאֵפֶן שְׂאֵזְפָה לְתַקֵּן אֶת לִבִּי הַפְּגוּם
מֵאֵד.

**ואזכה להסיר ולבטל מלבי: כל
ה'חרפות לבי, וכל ה'ערלת
לבי, וכל ה'עקמימות שבלבי,** כי לבי
מלא עקמימות רע מאד, בלי שעור וערך
ומספר. "עקב הלב מכל, ואנש הוא מי
ידענו".

**ואתה יהוה, חוקר לב ובוהן כליות,
רפא את שבירי, וחבש את
מכאובי נפשי המרבים מאד. חוס וחמל**

עָלַי רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ רַע
לְבָבִי וְהֵעַקְמִימוֹת הָרַע שֶׁנֶּאֱחָז וְנִתְעַרַב
בְּלִבִּי, עַד שֶׁכָּל לְבִי מָלֵא הִרְהוּרִים וְתֹאֲרוֹת
וּבְלִבּוֹלִים הִרְבָּה מְאֹד מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר
וְעֵרֶךְ וּמִסְפָּר, עַד שֶׁקָּשָׁה לִי לְנוּחַ וְלִשְׁקֹט
שְׁעָה אַחַת.

**כי בכל עת ושעה רודפין התאות
והבלבולים אחרי, ומחרפין
ומשברין את לבבי, עד אשר איני יודע
שום דרך ונתיב ועצה ותחבולה איך
להמלט מהם. ואפלו מה שמתנוצץ לי
עדין איזה התנוצצות עצות טובות, איני
מקימם מעצם החלישות-הדעת ופזור
הלב והנפש.**

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מֵר לִי מְאֹד, אַתָּה
יְדַעְתָּ מְרִירוֹתֵי הָעָצוּם, אַתָּה
יְדַעְתָּ חֲרָפְתִּי וְרַע לְבָבִי בְּכָל בְּחִינוֹתַיָּהּ,
בְּכָל פְּרֻטְיָהּ וּדְקָדוּקְיָהּ, וְאִין מִי שְׂיוּכַל
לְרַפְּאוֹת אוֹתִי, כִּי אִם אַתָּה לְבַד יְהוָה
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, בְּחֶסֶדֶיךָ הָאֱמֶתִּים
לְבַד, בְּחֶסֶד חֲנּוּם לְבַד.

**אף-על-פי שאיני זוכה לדבר אפלו
דברים אלו באמת, כאשר
אתה ידעת, כי מחרפים אותי בכל מיני
חרפות ובזיונות, "כל רואי ילעיגו לי
יפטירו בשפה יניעו ראש. כל היום
כלמתי נגדי, ובשת פני פסתני. מקול
מחרף ומגדף, מפני אויב ומתנקם".
ובכל עת ורגע מערבב בדעתי ולבי כל
מיני חרפות ובזיונות.**

**ולא די שמחרפים אותי ומשברים את
לבבי בכל מיני תאות רעות ומדות**

וּזְכַנּוּ בַחֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים, לְהִתְקַרֵּב
וּלְהִתְקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם,
שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וּתְזַכְּנֵנִי לְדַבֵּר עִמָּם פֶּה אֶל פֶּה, וְלִשְׁמַע
מִפִּיהֶם הַקְּדוֹשׁ דְּבוּרִים
קְדוּשִׁים, וַיְדַבְּרוּ עַל לְבִי דְבָרִים
הַמְתִּישְׁבִּין עַל הַלֵּב. וְאִזְכֶּה לְקַשֵּׁר אֶת
לְבִי לְדְבָרֵי פִיהֶם הַקְּדוּשִׁים, לְנִקְדָּתָם
הַקְּדוּשָׁה, וְתִמְשַׁל וְתֵאִיר נִקְדָּתָם הַקְּדוּשָׁה
מִפִּיהֶם לְלְבִי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטֵּל מִלְבִּי, כָּל
ה'חֲרָפוֹת לֵב', וְכָל
ה'עֲרֵלֵת לֵב', וְכָל ה'עֲקָמִימִיּוֹת שְׁבֻלֵב',
וַיְהִי לְבִי יֵשֶׁר עִם יְהוָה תָּמִיד.

וּבְכֵן תְּזַכְּנֵנִי לְדַבֵּר עִם כְּלָלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל
עִם קְדֻשָּׁךְ, בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה
וַיְרֵאת-שָׁמַיִם, עַד שְׁאִזְכֶּה לְקַבֵּל הָאֲרָה
טוֹבָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִכָּל
הַנִּקְדוּת הַקְּדוּשׁוֹת שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל מֵהַ שְׂאִין בְּחִבְרוֹ.

וְנִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה אֶהְבֶּה וְשָׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין
כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד
יְדַבֵּר עִם חִבְרוֹ בִּירֵאת-שָׁמַיִם.

עַד שְׁכַלְנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, נִהְיֶה
נְכַלְלִים זֶה בְּזֶה, בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּה
וְרַעוּת, וְכָל אֶחָד יִקַּבֵּל מִחִבְרוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת
לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֵׁישׁ
בְּחִבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, וְנִקַּבֵּל זֶה מִזֶּה, וְנִעוֹרֵר
זֶה אֶת זֶה, לְעִבּוּדְתְךָ וְלְתוֹרָתְךָ בְּאַמֶּת
לְאַמְתּוֹ.

וּתְזַכְּנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, אוֹתִי וְאֶת
זְרַעִי וְאֶת זְרַע זְרַעֵי וְאֶת כָּל

רְעוּת וְהִרְהוּרִים רְעִים וּמְגַנְיִם, אִף גַּם
בְּתוֹךְ-כָּךְ כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְשֵׂא עֵינַי מֵעַט
אֵלֶיךָ, וְלִצְפָצֵף אִמְרָתִי לְרַחֲמֶיךָ
וְחִנּוּתֶיךָ, בְּתוֹךְ-כָּךְ מֵלֹא לְבִי בְּפִנְיֹת
וּבְלִבּוֹלִים גְּדוֹלִים וְגִסּוֹת הָרוּחַ, אֲשֶׁר עַל-
יְדֵי-זֶה תִּפְלְתִי נִמְאָסֶת מֵאַתָּה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "תוֹעֵבֶת יְהוָה כָּל גְּבוּה לֵב".

וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, לְהִיכֵן
אֲנוּס לְעִזְרָה. הַבִּיטָה בְּעֵינַי, כִּי
רַבּוּ מְכֹאֲוֵבֵי וְצָרוֹת לְבָבִי. אִף אִף-עַל-פִּי-
כֵן אֲנִי מְקוּהָ וּמִיחַל לְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְלַחֲסָדֶיךָ הַגְּנוּזִים.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ צְפוּן לְבָבִי, וְעַצְמֵךְ שָׂרֵשׁ
נִקְדָּתִי הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ
יֵשׁ בִּי שָׂרֵשׁ נִקְדָּה טוֹבָה וְקְדוּשָׁה
וְטַהוֹרָה, כִּי אֲנִי מְזַרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל,
וְנִשְׁמָתִי מִשְׂרֵשֶׁת בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי,
שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל.

עַל-כֵּן בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, בְּפִנְיִמִיּוֹת שָׂרֵשׁ
נִקְדָּתִי הַטּוֹבָה, אֲנִי צוֹעֵק אֵלֶיךָ
בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם.

שְׂתַחֲוּם עָלַי, וְתִרְחַם עָלַי, וְתַחַנְנֵנִי
מֵאוֹצַר מִתְּנַת-חַנּוּם, וְתַעֲזְרֵנִי
לְהַסִּיר מִמֶּנִּי עָרְלַת לְבִי, וְשִׁבִּירַת לְבִי,
וְחֲרַפַּת לְבִי. וְאִזְכֶּה לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ
בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, וְלִשְׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִלְבִּי, כָּל
הַתְּאֻוֹת רְעוּת, וּמִדּוֹת רְעוּת, וְעֲקָמִימִיּוֹת
שְׁבֻלֵב, וְרַע הַלֵּב.

וְתַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְאִזְכֶּה
מִהֲרָה לְלֵב טְהוֹר, לְלֵב טוֹב, לְלֵב קְדוּשׁ,
לְלֵב שָׁלֵם, כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

עמך בית ישראל, שנזכה כל אחד ואחד לדבר בינו לבין קונו, ונעורר לבנו ליראת-שמים.

ונזכה תמיד לפרש שיחתנו לפניך בכל יום ויום בלשון שמדברים בו, ברחמים ותחנונים גדולים, ובדברי רצויים ופיוסים הרבה, ובטענות ואמתלאות נכונות, ובהתעוררות גדול באמת, ובדברי חן ותחנונים.

עד שנזכה לקשר לבנו, אל הנקדה הקדושה שיש בנו, שהיא בחינת "צדיק מושל".

ונזכה להעתיר הרבה לפניך, ולהרבות מאד בכל יום ויום, בשיחה זו תפלה, ונזכה לומר לפניך בכל יום ויום, כמה וכמה תחנונות, ובקשות, וודוים, ותפלות, והפצרות. ונתחזק ונתאמץ בתפלה ותחנונים בכל עז ותעצומות.

ואל נתן דמי לך, עד שתחננו, נקרא אליך עד שתענינו, עד שנעורר רחמיה האמתיים עלינו.

ונזכה לנצח אותך, בתפלתינו ותחנונותינו ושיחתינו, שתשיב פניה אלינו ותרחמנו, ותשיבנו בתשובה שלמה לפניך באמת, בכל לב ונפש.

ותזכנו, שיאירו בנו כל השלשה נקדות הקדושות הללו, שהם:

[א] הארת הנקדה הקדושה של הצדיק-הדור האמתי.

[ב] והארת הנקדה הקדושה של כלליות ישראל עמך מאחד לחברו,

שכל-אחד יאיר בחברו הארת הנקדה הקדושה שיש בו מה שאין בחברו.

[ג] והארת הנקדה הקדושה של כל-אחד בעצמו, שכל אחד ואחד יקבל מניה וביה, מהנקדה הקדושה שיש בו, שתאיר מפיו ללב, על-ידי שידבר בינו לבין קונו בהתעוררות הלב, בתפלה ושיחה ותחנה ובקשה באמת ובלב שלם.

ועל-ידי-כל-זה נזכה, שיאיר הארת "צדיק יסוד עולם"

בלבנו, ונזכה שיתקשר לבנו באמת בקשר אמין וחזק לעולמי עד, לאור שלשה נקדות הקדושות הללו, אשר שם אור האהבה והחסד הקדוש שורה.

עד שיתבטל על-ידי-זה כל החרפות השורין על הלב הנקראין 'ערלת לב', 'שבירת לב', שהם כל התאות רעות והרהורים רעים.

ואזכה שיטהר לבי באמת, מפל העקמימיות שבלב, ומפל מיני כפירות שבלב, ומפל רע הלב. עד שאזכה ללב טהור, ללב קדוש, ללב טוב, לישרות לב, באמת לאמתו, כרצונה וכרצון הצדיקים-האמתיים. ויהיה לבי ישר עם יהוה תמיד, עד שאזכה להתדבק בך ולהכליל ברצונה הטוב.

ובאהבתך הגדולה תכסה על כל פשעינו, כמו שכתוב:

"ועל כל פשעים תכסה אהבה". ותמחל ותסלח ותכפר לנו, על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו. ותאסף את חרפתנו.

וּמַעַתָּה תִּהְיֶה בְּעֶזְרֵנוּ שְׁלֵא נַחֲטָא עוֹד
לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוּגָג, בֵּין
בְּמַזִּיד, בֵּין בְּאַנָּס, בֵּין בְּרִצּוֹן, וְתַצִּילֵנוּ
מִכָּל מִיּוֹנֵי פְּגָמִים שְׁבַעְעוֹלָם, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת
כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת.

וְכָל שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ, גְּדוֹלִים וְקִטְנִים, בְּנִים
וּבָנוֹת, זְקֵנִים וְנְעָרִים, "הָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר
עָלֶיהָ, הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם".

הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם,
עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה וְהִצִּירָה
וְהַבְּרִיאָה וְהָאֲצִילוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם.
שְׁפָלִים, גְּלָגְלִים, מְלֶאכִים, זִיקִים,
חֲשָׁמְלִים, שְׂרָפִים וְאוֹפְנִים, וְחִיּוֹת
הַקֶּדֶשׁ. מִן תְּכִלִּית נִקְדַּת הַמֶּרְכָּז שֶׁל עוֹלָם
הָעֲשִׂיָּה, עַד רֵאשִׁית נִקְדַּת הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא
תַּחֲלַת הָאֲצִילוֹת.

בְּכָלֶם תִּלְךְ הַמְצוּהָ שְׁאֵנוּ זוֹכִין לַעֲשׂוֹת
בְּכָל-עֵת, וְתַעֲוֶרר וְתִקְיֵץ כָּלֶם
לַעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמֶּת, וַיִּשׁוּבוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת
וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֶר בְּרָכָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם, וְתִקְיֵם
מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "פּוֹתַח אֵת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ
לְכָל חַי רִצּוֹן". וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים,
וְתִמְשִׁיךְ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם.

❁ [ו] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כד ❁
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כד, 'אמצעייתא דעלמא')
"וַיְבָרַךְ ה' אֶתְךָ לְרִגְלֵי" (בראשית ל. ל.)
שְׁנִזְכֶּה שִׁיתְעוֹרְרוּ הַמְצוּוֹת שְׁאֵנוּ עוֹשִׂין, וַיִּלְכוּ
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וַיַּעֲוֶרוּ אוֹתָם לַעֲבוֹדַת-הַשָּׁמַיִם,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשְׁכוּ הַבְּרוּכוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ אָבִינוּ מִלְּפָנוּ,
וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁה וְטְהָרָה,
וְתִתֵּן כַּח וּגְבוּרָה בְּכָל מְצוּהָ וּמְצוּהָ שְׁאֵנוּ
זוֹכִין לַעֲשׂוֹת, שֶׁתַּעֲוֶרֶר הַמְצוּהָ וְתִלְךְ
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם, וְתַעֲוֶרֶר אֵת כָּלֶם
לַעֲבוֹדָתְךָ וּלְיִרְאַתְךָ.

עַד שִׁיתְעוֹרְרוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם וְכָל
אֲשֶׁר בָּהֶם, לַעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמֶּת. דוּמָם,
צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, אֵשׁ, רוּחַ, מַיִם, עֶפֶר.
"מִן הָאָרֶז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן עַד הָאֶזוֹב אֲשֶׁר
בְּקִיר", מִשְׁלֵשׁוֹל קָטָן שְׁבִים עַד קִרְנֵי
רְאמִים, "מִלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים

